

כס"ד

חומת עזרתי

|| יו"ל ע"י חברי הנהלת העדה החרדית || שנה ב' || גליון מ"ג || בלק - פנחס תשפ"ה || פקס: 077-444-8435 ||

בשער החומה || דבר הגליון ||

ה ידיעה הרעיונית את כל תושבי הכפר, והדבר הפך לשיחת היום בישבם סביבות השולחנות בבית המרוח המקומי אחרי יום מפרך.

- "אתה בטוח שזה הוא?"

- "הוא ולא אחר!"

- "לא ייתכן!"

- "מבטיח לך, אני מוכן להתערב!"

- "אבל הוא היה תמיד כזה שקט, כזה מופנם!"

- "אני תמיד חשדתי שיש בו משהו לא רגיל, אבל לא ידעתי להצביע מזה בדיוק!"

- "אז מה אתה אומר? עכשיו הוא יזכור אותנו?"

- "וכי אפשר לשכוח חברים קרובים כל כך? ששנתיים הוא היה חלק מאתנו!"

- "אל תגזים! לא חלק מאתנו, אבל היה קרוב אלינו!"

- "לא קרוב, אבל מיודד!"

- "נו! ידידות עם שר חשוב, זה לא דבר של מה בכך!..."

הרבה שאלות באו עכשיו על פתרונו, והרבה התחדשו.

זה לפני שנתיים בא אורח חדש להתגורר בכפר שלהם, מישו בלתי מוכר, בעל חזות עדינה וחן נסוך על פניו, הליכותיו כלל לא תאמו את אורחותיהם של הכפריים, אבל עד מהרה הוא התאקלם ומצא את מקומו.

באופן מוגבל.

הוא לא הרבה לשוחח עם איש, אך דרש בשלומו של כל אחד, פה ושם העניק מטבע כאשר אחד מהמשפחה חלה, כשהפרה החולבת התפגרה, או כשביתו של מאן דהו עלה באש.

אבל הוא לא התקרב אליהם יותר מדי, וזאת באשמתם.

הם לא חיפשו אנשים חדשים לכפר הותיק שלהם, בו הם הכירו איש את עמיתו עוד משנות נעוריהם כשזקניהם 'דור המייסדים' עוד חי וניהל את משק הכפר.

כמה שהתחנן, שיתנו לו להתיישב בנחלה שהוא מוכן לרכוש בכסף מלא, דחווה.

כשבנתיים התארח באכסניה המקומית בכסף מלא.

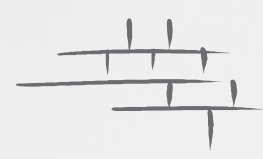
והם היו מרוצים מכך, אם הכפר יכול להרוויח ממגוריו - למה לא? אבל לקבוע את מושבו ולהפוך לתושב מן המניין - לא.

|||

אירוע אחד חרות בזכרונם היטב.

היה זה כשהתפשטה מגיפה ברפתות, תקופה קצרה אחרי שריפה שכילתה מחצית מבתי הכפר, מצב רוחם של הכפריים

המשך בעמוד הבא

צו השעה |||

הפחד והחרדה

הנאמן הגדול רבי חיים אורי פריינד שליט"א

חבר הביד' צו ראש ישיבת רמ"א

שנשא בעצרת האלפים יום חמישי פר' חוקת תשפ"ה
במקום החילול בבית הקברות היהודי ביהוד

עמוק ברעיונותיו, ואמר לו בזה הלשון: "שלום, דו טראכסט? וואס טראכסטו?! ביסט געקומען צו פארן פינעף טויזענט מייל ביז מירער ישיבה, דו מיינסט נאר אז דו האסט דא גיקראגן צו 'הואיל איז כמאן דעביד דמי' צו 'הואיל איז כמאן דלאו עביד דמי', איך וועל דיר איבערזאגן א ווארט פון ר' חיימ'ן [שלום, אתה חושב? מה אתה חושב?! באת לנסוע חמש אלף קילמטרים עד ישיבת מיר, אתה חושב שהשגת כאן רק האם 'הואיל כמאן דעביד דמי' או אם 'הואיל כמאן דלאו עביד דמי' בלבד?! אני יגיד לך אימרא מר' חיים] (הוא לא אמר לי מעולם איך הוא שמע זאת מר' חיים אם הוא שמע זאת בעצמו).

אמר לו ר' ירוחם עם פחד נורא - ר' חיים האט געזאגט, אז נישט ווייל די ציונים ווייל זיי ווילן א מדינה רייסן זיי אויס די תורה,

זיי רייסן אויס די תורה, אבער ווייל זיי ווילן א מדינה, נישט פאר דערפאר, זיי ווילן אויסרייסן

די תורה, און די אמצעי זייערע איז אז מ'וועט מאכן א מדינה, [ר' חיים אמר

דלא בשביל שהציונים רוצים מדינה בשביל זה הם עוקרין התורה, אלא שכל רצונם הוא לעקור את התורה והאמצעי לזה

הוא להקים מדינה], כל מגמתם הוא לעקור את התורה וכל מה שהם עושין

הוא בכדי לעקור את התורה.

אנו עומדין במקום אשר איננו מכירין בה, אבל זאת אנחנו יודעין שכאן נחו שוכבי עפר, צדיקים גמורים שעוד אכלו קדשים קלים וכאן במקום הזה

אנו עומדים וכאן עוקרים את הקברים רח"ל.

בשנים הקודמות כאשר נשמעו דברים כאלה זה

המשך בעמוד הבא

ברשות ובפקודת גדולי ישראל הנמצאים כאן, הגם שלא איש דברים אנכי אחר שבקשו ממני להגיד כמה מילים.

סיפר לי מו"ח ע"ה (הרה"ח ר' אברהם ראטה זצ"ל) על שיחה מסויימת שהייתה לו עם הברסקער רב שהתבטא אז באיזה ביטוי, היה אז תקופה בירושלם שהיה זעם רב בציבור שכולם נתעוררו בשעתו על מה שהם מכניסין דבר אחר רח"ל במרכולין שלהם, כל העיר היתה כמורקחה, וסיפר שהוא אמר אז להברסקער רב דבר נורא ושאל לו, האם מוכרין כאן 'דבר אחר'? הרי מוכרין כאן 'חלב'! שיש בה איסור כרת וע"ז אין זעם בציבור כ"כ, והרי 'דבר אחר' הוא רק איסור לאו וע"ז הזעם הולך וגדול?!

וענה לו הברסקער רב בלשונו 'ד' אברהם

וואס רעדט איהר, דער ציבור פון כלל ישראל אז מ'האט אמאל געהערט

דעם ווארט 'דבר אחר' האט מען זיך געטרייסלט און דא

רייסט מען אויס דעם גאנצן געפיל, מיטן רוח, מיטן

גאנצן טרייסל וואס א איד האט, מיט דעם רייסט מען

אויס דעם גאנצן איד" [ר' אברהם, על מה אתה מדבר,

הציבור של כלל ישראל כשאי פעם שמעו את המילה 'דבר אחר'

נודעו כולם, וכאן עוקרין את כל הרגש

והרוח ואת כל החרדה שיש אצל כל יהודי, עי"ז

הם עוקרין את כל ה'יהודי'.

וזה כבר הוזכר כאן, שזה היה כל מגמתם בהקמת מדינתם. אמר לי יהודי שהוא שמע זאת מר' ירוחם.

הוא הגיע מירושלם, ונסע למיר, והיה שם אצל ר' ברוך בער, ר' ירוחם אמר לו פעם, הוא היה מאד

בשער החומה ||| המשך

היה בכי רע, כולם זעפו ורטנו, וציפו לעזרה מראש הכפר שיגייס את קשריו בעיר הבירה, שישלחו עזרה, רופא ויטרינר שיטפל בתמותה, ותקציבים לכיסוי הגרעונות, אך משום מה העזרה התמהמה מעבר לטעמים של הכפריים, ופה ושם התחילה להתעורר תנועת מרי...

אנשים העזו להעלות על שפתותיהם את האפשרות להתאחד עם ארגון המורדים המחתרתי, ולהכריז על הכפר כמי שהשליכו את עול המלך מעליהם.

באותו לילה - במפגש הלילי בבית המרוח - כשהדיבורים החשאיים הפכו לפומביים, בהשפעת המשקאות החריפיים. נכנס בדיוק אותו תושב חדש, שאת שמו טרם הכירו, הוא היסה את כולם, הזמין על חשבוננו משקה לכל הציבור, ובמתקן לשונו שכנע אותם לזנוח את הרעיון, ובאשר להתמהמהות העזרה מעיר הבירה, הסביר להם שייתכן ויש כאן שיבוש בהעברת הידיעה, והוא נוטל על עצמו לברר את הענין, ולבטח תוך ימים ספורים העזרה המיוחלת תגיע, כשבסופו של דבר כאשר דיבר כן היה, והענין סודר לשביעות רצונם ולשמחת ליבם.

אך תקופה קצרה לאחר אותו סיפור כששוחחו על כך שמן הראוי היה להטיב עמו ולקבל סוף סוף את בקשותיו החוזרות למכור לו נחלה בכפר.

נעלמו עקבותיו...

- - -

והנה מגיע הידיעה, כי אותו עלום שם, נתמנה לשר במועצת המלוכה.

ומי הוא עצמו?

הוא הינו אחד מבני האצולה, שעבר להתגורר לתקופת מה לשם ריצוי שגגה כלשהי.

וכשפעולתו למיגור ההתמרדות הגיעה לאזני המלך ע"י סוכני החרש שהתלוו אליו – מבלי ידיעתו, הוחלט למנותו למינוי המכובד.

|||

מעתה כל אחד חיפש את קרבתו.

כל אחד ניסה להיזכר במה הוא היה מיודד עמו יותר מהאחרים.

איזה עילה יוכל למצוא על מנת לישא חן בעיניו.

כן, אותו דחוי ומרוחק, הפך למושא רצונותיהם של כולם.

|||

עומדים אנו ימים ספורים לקראת יום הירצייט של מורינו הרה"צ ר' עמרם בלויא זצוק"ל, שיחול בערש"ק פ' בלק.

אותו ר' עמרם, המצביא והלווח הגדול, ראש מערכות ישראל, האיש שבכל יום מסר נפשו על קדושת שמו הגדול.

זכוני, ביום מן הימים אחרי התפילה מכריז מאן-דהו,

צו השעה ||| המשך

זעזע והרתיע את כולם, זה הרעיש מאד, אבל הם כבר הצליחו במרמה לעקור את הלב של יהודים, הרתיעה של יהודים, את הרוח הקודש של יהודים, ואנו עומדין כאן כולנו יחד, זה כאב רק לראות את כל מה שמתרחש כאן, יהודים שעוד אכלו מעשר שני וקדשים קלים, קדושי ישראל, מה שלא ישיג קוטן שכלינו להבין כלל מהדור ההוא, ואת זה עוקרים בשאט נפש ולא רק שעוקרין את הקברים הקדושים האלו אלא שעוקרין את כל הזיק של כלל ישראל וזהו הכאב שאנו מביעין כאן.

סיפר לי פעם יהודי, שהוא בעצמו עמד בשעה שהצריכו להכשיר איזה מקוה והלך עם בנו בכדי להראות לו איך

"היום הירצייט של ר' עמרם!"

"מה?" עיני הכל היו מופנות אליו בתמיהה, היה זה בעיצומו של חורף, ואף שלא מן ההכרח שכולם זוכרים את יומא דהילולא דיליה המדויק ביום ט"ו תמוז, עדיין אין חולק שלא בחודש טבת מדובר.

והוא ממשיך ומסביר, "הלא בכל יום הוא מסר נפשו על קדושת השם, בכל יום הוא מת כמה פעמים, נמצא שבכל יום הירצייט שלו..."

ברור לכל שגולת כותרת מעשהו של האיש בכל ימי חייו היתה המלחמה בציונות בכל עת מצוא, הוא שימש כדוגמא חיה של איש מלחמה בלתי נואש, שאינו מרים ידים ואינו משלים בשום אופן עם המציאות האיומה שנכפתה על כלל ישראל באותו יום מר ונמהר ה' אייר תש"ח.

לא כאן המקום להרחיב ולפרט את מלחמותיו עוד בטרם קום המדינה, כשעוד נקראה "הועד הלאומי", וילאה העט מלתאר את היקף עסקנותיו מאז שנות חלדו עד יומו האחרון בכיסוס מוסדותיה של היהדות החרדית שנקרא אז "ועד העיר למקהלות האשכנזים" ולימים היתה ל"העדה החרדית", וקצר המצע מהשתרע כמה עמל, תכוסם ומהלכים מבריקים, ביצע הוא ועמיתיו למען העמדתה כגוף נפרד ונבדל מהציונים, וביחוד לא ניתן להקיף את עמידתו על משמר חומות הדת מכל פרץ וסדק, בדם באש ובתמרות עשן.

הלא כל חייו היו חטיבה אחת של השלכת נפשו מנגד למען כבודו ית', וספג על כך מהלומות מוות ומכות רצח - בפשטות מובנה של המילה, וזאת מלבד הכלימות והרוק שהיו מנת חלקו, ע"י אנשים שבתוך המחנה, הן מהמחנה פנימה של אלו החונים על דגלו, ובוודאי אלו שחונים מחוץ לדגל מחנהו.

וכל זה לא נעו בעדו מלצאת שוב ושוב להגן על כבודו ית', גם בעיתים יוצאי דופן, כמו ימי נישואי בניו וכיוצ"ב, כידוע ומפורסם.

נראה כי לימים הפך דבר זה אצלו למעין 'איסור' - שלא לצאת למחאות אף בזמנים שלכאורה היו לו כל הסיבות להשאיר את המצוה לאחרים - וזאת מהחשש שמא יאמרו שח"ו התיירו פרושים את הדבר...

המעניין הוא העובדא שציינו גם אשתקד, שעם התקרב יום הירצייט של האי גברא רבא, יכבירו הבלבלים כותבי המאמרים בעיתונות המפלגתית (הפנימית והחיצונית...) בתשבחות על האי גברא, [כשכמובן יטעימו בעיקר את מעשי החסד המופלאים שלו, ואת אהבתו לכל מי שבשם ישראל יכונה וכיוצ"ב].

התופעה התפשטה בעיקר בשנים האחרונות, אבל מציאות זאת התחילה מיד עם פטירתו לחיי עלמא.

והדבר אומר דרשוני, הלא בחיי חיותו היה למרמס ולקלס בעיני כל אלו שכהיום מתהדרים לשבחו ולפארו, בעיני אלו או בעיני רבותיהם ואבותיהם מהדור הקודם

שהתוו את דרכם ב'השקפה'.

הלא רדפוהו ושטמוהו, שנאה כבושה ומשטמה עזה, והדברים ידועים ואין להרחיב על כך.

מה איפוא קרה עתה שכולם הפכו את עורם להללו ולקלוסו?

ובכן, בפשטות אפשר להסביר את התופעה בכך, שכעת כבר אינו מזיק לאיש, שוב אינו מחייב איש, אינו מכביד על מצפונו של איש, שוב אינו יכול להתנגד ולהכחיש את פטפוטי ההבל בו הם מתארים את דמותו.

מעתה כבר אפשר להעלותו על נס, ואם בדרך אגב, ניתן לחנך ולהטיף לאלו המעריצים את דרכו ודוגלים לילך בעקבותיו - מה טוב.

אך עם זאת עדיין הדבר טעון לימוד והבנה.

מה בכל זאת מצאו טעם לרוממו ולהדרו.

אלא שכך הטביע הבוי"ת בברואיו, את האמת לא ניתן להכחיש, את הטוב, כיירו תמיד שהוא טוב, ואת הרע, כיירו תמיד שהוא רע.

וזה למבקשי אמת.

בעודו בחייו, עדיין היה מקום לדחקו ולרמסו, אולם ידוע הפתגם "אחרי מות קדושים אמור..."^{|||} סוף סוף ההרגשה של האמת הפנימית הטבועה בלב לא ניתן לעקור, בסופו של דבר, כאשר עלה למרום, לעולם האמת, האמת מתגלית ויוצאת לאור עכ"פ במידת מה [ועי' חתם סופר (דברים כא, ז), ו"ל: "אך אחרי מות קדושים אמור" שהקב"ה מפרסם צדקתו אחרי מותו ע"ד "מהספדו של אדם ניכר" (שבת קנג). ועי' שם ברש"י ו"ל: "שאם כשר היה הכל בוכין עליו ומורידין דמעות ומספרים שבחו", ובמהרש"א שם ו"ל: "דמחיים של אדם גם אם מספרים שבחו אפשר שמחנפין לו כהרי"א דאמר' פ' א"נ מיום שגברה החנופה אין אדם יכול לומר מעשי גדולים ממעשיך ועוד אפשר שמפני היראה אומרין כן לספר בשבחו, משא"כ במוות בהספדו דאין כאן חנופה ולא יראה ממנו ואעפ"כ מספרין שבחו דברים ניכרים שהאמת כן וק"ל:].

וזה מה שמביא אותם לבלי להתכחש לדמותו ולזלזל בו.

כאותו אורח זר שכאשר התגלה מעמדו הרם - שר במועצת הממלכה, מצאו כולם ענין בקרבתו וחברתו, הדבר כבר הפך ליחוס ולכבוד...

|||

אין ספק שכאשר אומרים "ר' עמרם" - עולה בראש הקנאות האמיתית שלו.

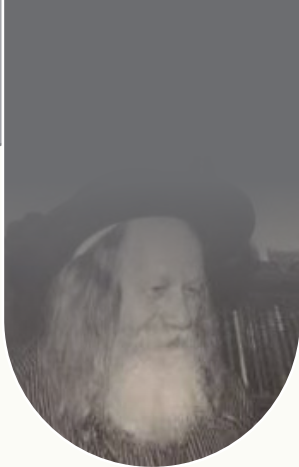
וכאשר אומרים "קנאות אמיתית ע"פ תורה" עולה בראש דמותו של ר' עמרם זצ"ל.

אבל עם זאת יהיו כאלו אשר יעדיפו להרחיב את הדיבור על מעשי החסד שלו ועל התמסרותו למען כלל ישראל, למען הכלל, ולמען כל יחיד נדכא וקשה יום.

ישנם שני סיבות אצל אלו שמדברים על כך, האחת, של אלו המוקירים זכרו ומעודדים ההליכה בדרכו - כאשר מדברים אל שומעי לקחו ואל ההולכים לאורו, ורוצים

^{|||} המשך בעמוד י'

יעזור הקב"ה שבזכות שאנו באים כאן להגן, זה התמסרות קטנה, אני שומע שאברכים התמסרו בלב ונפש להביע את כל הכאב, אנו הולכים כאן במלחמה עד כמה שידינו משגת, עד כמה שהקב"ה נתן לנו כוחות, הקב"ה יעזור שתפלתינו שהתחננו יתקבלו לרצון לפני ה', אנו עומדין פה במקום הזה שהשוכני עפר נמצאין ומגינים על כבודם, הקב"ה יעזור שיהיו לנו מליצי ישרים וגיפטר מכל גזירות רעות והקב"ה יעזור שנראה בקרוב את ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר במהרה בימינו אמן.

כתוב זאת זיכרון

מורינה הגה"צ רבי עמרם ברש"י בלויא זצוק"ל

העולם, ה' יצילנו.

הדברים נראים כאילו נכתבו היום, עם כל הבהירות והפשטות, דברים היוצאים מלב טהור ובודאי יכנסו ללבו של מבקשי האמת.

אוי לנו שהגענו למצב, שישנם יהודים המכנים עצמם "חרדים" שאינם מבינים דברים כה פשוטים וברורים, ונותנים גושפנקא להפקרות הנוראה של ראשי השלטון, המפקירים דם ישראל עבור אינטרסים וחשבוניות פוליטיים, אשר כמובן גם ללא זאת, הרי הוזהרנו באזהרות נוראות שלא למרוד באומות, והעונש ע"כ מפורש ה' ירחם.

יתן ה' ויילמדו טועים בינה, ויחזרו לדרך התורה המסורה לנו מדור דור, ובמהרה יסיר ה' מעלינו את מלכות המינוח, ונזכה להרמת קרן הצדיקים בביאת גוא"צ אמן.

שמים עמד לנגד עיניו. השקפתו היתה סדורה וברורה, וזאת ניתן היה לחזות במאמריו הנפלאים. בהם ביאר בטוטו"ד את השקפת היהדות הנאמנה, ממשיכי דרכם בקודש של אריות ירושלים, הלא המה מרן קוה"ק מהרי"ל דיסקין, תלמידו המובהק הגרי"ח זאנענפעלד, מוהרי"צ דושינסקיא והבאים אחריהם בהנהגת עדתינו החרדית זיע"א.

כל פעם שעמד על הפרק נסיון שהתלבש במסווה חדש, ידע ר' עמרם לקלוע אל המטרה במאמריו הקולעים על השער, והיטיב לפזר העשן שכיסה את טוהר השמים.

המאמר שלפנינו שנכתב על ידו, טעמו וריחו לא פג והוא תואם במדויק לימים אלו, בהם שוב התגורר הכופרים הציונים באומות העולם, והכניסו בסכנה נוראה את כל יושבי ארץ הקודש, וכן הבעירו שנאת ישראל בכל רחבי

51 שנה חלפו, מאז אשר כבו המאורות ביום ט"ו תמוז תשל"ד, ונלקח מאתנו האי גברא רבא לוחם מלחמת ה' בעוז וגבורה, מורינה הגה"צ רבי עמרם ברש"י בלויא זצוק"ל, זה האיש מרגיו ממלכות, אשר עצם מציאותו והופעתו הכריזו "איני מכיר" בשלטון הער"ר הציוני, המצביא הגדול אשר כל ימיו היו שרשרת אחת של קידוש שמו הגדול ית' באופן נפלא מאד שלא נראה דוגמתו.

קנאותו לכבוד השי"ת נבעה מאש קודש שיקדה בלבו הטהור להשי"ת ותורתו הק', וכך השתלבו בו שני ה"הפכים" שאינם אלא אחד. מחד היה רך כקנה, כאשר נגעו הדברים לחוס ולחם על אומללים ונדכאי נפש, ומאידך כאשר נגע הדבר לכבוד שמים המחולל, יצא כארי ללחום מלחמת ה' במדין.

ר' עמרם היה כולו שלהבת אש קודש, שאך ורק כבוד

הנפקיר את דמינו ה"ו!

הכנעה והמלחמה חדלה, מדת המלחמה היתה נמדדת לפי כחות הצבא והחזקתם מעמד, ובהגבר צד אחד על השני נתחסלה המלחמה. המנצח ה' יכול לשפוך חמת נצחוננו על הרחבת גבולו לתוך גבולי השונא, במקרים גם לכובשה כליל, אבל בשום אופן לא ה' מותר עפ"י חוקי המדינות וכל יושבי תבל לשפוך דם נקיים חפים מפשע, ולא ה' מעולם שהתושבים הנטרליים יהיו מטרה לחיצי האויב בלי סיבה מלחמתית, אפי' בעת המלחמה, ומכש"כ אחרי שהונף הדגל הלבן.

ובפרט כשעם ישראל יצא למלחמה ודאי היו כל הפרטים האלה, ונוסף לכל זה היו יועצים באחיתופל ונמלכים בסנהדרין ושואלין באורים ותומים.

אבל שיקומנו בני בליעל כאלה להצית מלחמת אש על לא דבר, עבור מדיניות ציונית בדוי' וכופרת, אשר בין לילה היתה ובין לילה עלולה לחלוף, לעורר מלחמות בהם שנשפכו ועוד ח"ו ישפכו דמם של ישראל רח"ל. ואיזה מלחמה, לא מלחמה שקולה כדרך כל הארץ, אלא מלחמה נגד כחות אשר גם בדרך הטבע הינם רבים ועצומים. אם בזמן החורבן אשר כוחו וגבורתו של עם ישראל ה' למעלה מדרך הטבע כאשר נזכר בחז"ל, ואשר בדרך הטבע לא ה' בכח השונא לעמוד נגדם, בכל זאת אמרו חכמי ישראל שלא מסתייע מלחא כי ראו את מצב היהדות של הדור שלא ה' מוכשר, מכש"כ במצבנו שלא זה ולא זה יש בציונים האלה בעוה"ר.

ואיזה מלחמה, לא מלחמה אשר מוגבלת בחוקים אנושיים, אלא מלחמת כלי' ח"ו. כי לבד אשר ידוע אשר נגד עם ישראל מתבטלים בעוה"ר כל חוקות המדיניות והאנושיות, לבד זה הלא הם שהביאו את המלחמה למצב זה והלבישוהו צורה כזאת, אשר אין אופן ומנוס ח"ו להימלט, הלא גם עם ישראל כאשר הביאו את שונאיהם במצור נתנו לו צד אחד פתוח שממש יוכל לברוח, כאשר נזכר להלכה ברמב"ם, והם הכניסו את עם ישראל במלחמה נגד שונא המקיף אותו מכל הצדדים באין מנוס ח"ו.

הישמע כזאת! וגם נגד האומות שבידיהם ההכרעה לחלץ ולהציל אותנו מסכנה איומה ונוראה זו, גם נגד אומות אלה מכריזים ועורכים מלחמה בלי רתת, והכל על חשבון מי, על חשבוננו, על חשבון נפשותינו ונפש נשנינו, עוללינו וטפינו, ד"י.

יצא נא מכל זה שאין עלינו החרדים, המבינים ורואים את החורבן וההרס הגדול שבכל מעשיהם, אלא לצאת גלוי ולמחות ככל האפשר נגד הנהגה זו, ועכ"פ לא לתת לה יד אפי' במשהו, לא להצטרף להגנה ולמשמר-עם, לא בגוף ולא בממוקן, כי אם לעמוד על משמרת תוה"ק לכל פרטי', ולמרוד ולפרוק עול דים אלה מעל גבינו, ואז אולי ירחם ה' עלינו, יחיש פדותינו וישועתינו ונזכה לביאת הגואל בב"א.

עמרם ברש"י בלויא

גם נפש אחת מישראל בהגיעה לגבול עובד ע"ז או רוצח, גם כזוה שמעמידים אותו לדין על עבירות חמורות כאלה, כמה זהירות וכמה אחריות היתה עד שהוציאו את פסק דינו למיתה. ביום שבו דנו הסנהדרין לא אכלו בשר ולא שתו יין שלא יקל ראשם וידונו באימה ויראה, וגם דיני קדימה ויתרון ניתנו לנידון, שימצאו עליו זכויות, ואפי' כאשר נגמר דינו למיתה היו מכריזים בכל הדרך שמי שימצא עליו זכות יחזירהו לב"ד, והוא עצמו ה' יכול להחזיר את עצמו כמה פעמים באמרו שיש לו ללמד זכות על עצמו.

כל לומד בגמ' סנהדרין רואה את החיל ורעדה וזהירות ואחריות הנוראה שהיתה על הסנהדרין הקדושים, ואם אחרי כ"ז גמרו דינו למיתה היו צריכים להתענות כל אותו היום, ואם נגמרו דינם של שתי נפשות ישראל למיתה תוך שבע שנים היתה נקראת קטלנית - כן הרעישו תוה"ק על דינה של נפש אחת מישראל, גם בנפש כזו שהגיעה לדרגת עובד ע"ז או רוצח.

ואנו הננו עומדים בשוין נפש ורואים איך מאות נפשות נקיות מישראל הוצאו להרג, למיתות משונות ואכזריות רח"ל, ואלפי משפחות נעשו אומללות רח"ל, לא עפ"י פסק דינם של סנהדרין קדושים וטהורים, כי אם ע"ז חבר הנהגה של קלי הדעת מחוסרי אחריות אשר במח' יד ובמנוד ראש גמרו את דינם של מאות נפשות ישראל אלה למיתה רח"ל, עבור מדיניות בדוי', ואיתם גמרו דינו של כל הישוב כולו להפקירו ח"ו לפני חיות טרף.

ואפי' לפי דעתם הסכלית שרוצים להלביש למצב שבו השקיעו את הישוב כולו בארה"ק צורה של מלחמה כדי שיוכלו ללוות את המצב בחרוזים מצלצלים, שע"ז יקל להם ללכוד את לב הנוער הפתי לדעתם, אבל אם גם למלחמה, ידוע כל בר דעת כי אין נכנסים למלחמה כ"א ע"ז הכרח גמור, אחרי שלפי ראות עין אין דרך אחרת, וכל צד לוחם אינו יוצא למלחמה כ"א אחרי אשר שקל את כוחותיו וכוחות מתנגדו, ודעתו משערת לו בביטחון גמור שהוא יהי' המנצח, ועם כל זה ידוע לכל, כי אי אפשר לחשוב לומר בבירור גמור לפני מלחמה מי שירותנה, כדה"כ לא לגיבורים המלחמה'.

ועפ"י דרך כל הארץ ומנהג העולם ישנם חוקים רבים כלליים עבור כל העולם בנוגע למלחמה, היו מדיניות אשר לא לקחו לצבא כ"א את אלה שהתנדבו, ואלה אשר לא רצו ללחום נשארו בבתיהם. היו גם כאלה אשר היתה בהם חובת צבא, וכל מי שהי' בגיל הראוי למלחמה ה' מוכרח לצאת לצבא המלחמה, אבל נשים וילדים וזקנים ובלתי מוכשרים היו פטורים מהצבא.

למלחמה היתה חזית שהיתה נטושה בין צבא לצבא, אבל כל תושבי המדינה לא היו נכללים בהמלחמה, ולא היו נחשבים לבעלי מלחמה. והי' כשצד אחד מהלוחמים מצא את כוחות צבאותיו חלשים לעומת שונאו או איזה גרם חולשה אחר, ה' מראה אות

שאלה:

מספר היהודים החרדים ברחבי העולם מוערך בכ-2.1 מיליון, מתוכם כ-1,280,000 נפש באר"ק, לעומת זאת קהילות הקודש המשתייכות לחוג העדה החרדית (באר"י) מונים עשרות אלפי נפשות בלבד. אם כן, כיצד ירבן שאנו, המיעוט, סוברים שהצדק עמנו, בעת שרוב המכריע של החרדים אינו סובר כמותו, ואולי זה גובל אף בחוצפה, לחשוב שכולם טועים מלבדנו?

תשובה:

במסגרת תשובה זו לא נכנס לדיון כיצד יתכן שגדולי ישראל טועים, מאחר ודיון בנושא זה כבר נידון במסגרת "שו"ת החומה" (גליון כ"ח). בשורות אלו נידון על הציבור בכללותו, נבדוק האם אירע דבר הזה בהיסטוריה של עם ישראל שהרוב טעה ורק מיעוט לא טעו, והאם אכן אמיתותה של דרך ההשקפה כל שהיא, נמדדת בכמות ההולכים בדרכה?

ראשית לכל, מאז היותנו לעם היינו מיעוט ונותנו מיעוט. כיום ישנם למעלה מ-8 מיליארד בני אדם בעולם, כאשר מתוכם רק כ-15 מיליון יהודים בלבד! (באחוזים זה פחות מ-0.2), וזאת יודע כל יהודי שומר מצוות, שלא מפני שהם הרוב הרי שהצדק עמם, ופסוק מפורש הוא בתורה (דברים ז, ז) "לא מרובכם מכל העמים חשק ה' בכם ויבחר בכם, כי אתם המעט מכל העמים, כי מאהבת ה' וכו'".

פסוק זה לא נועד להרגיע אותנו למרות שאנחנו המיעוט, כפי שישנם - להבדיל - כל מיני מיעוטים, מפלגות וכדומה, המנסים לנחם את עצמם בכך שאף שכעת הם המיעוט, אך אל ייאוש עוד יגיע היום ואנו נהיה הרוב...

לא, לא זו היא כוונת הפסוק, הפסוק מגלה לנו גילוי עצום, שכשם שכל בר דעת מבין, שבני האדם אינם נחשבים כמיעוט ביחס לבעלי החיים, על אף שאלו האחרונים עולים עליהם במספרם פי כמה וכמה, וזאת מפני שהאדם הינו בדרגה הרבה יותר נעלה ולכן אין להשוות בין בעלי חיים לבני אדם.

אנו עם בני ישראל, מאז היותנו לגוי, ועד עולם, היינו המיעוט ולכאורה כך גם נשאר, שהרי בגמ' (שבת לב:) מובא: "אמר ריש לקיש כל הזהיר בציצית זוכה ומשמשין לו שני אלפים ושמונה מאות עבדים שנאמר כה אמר ה' צבימם ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגוים והחזיקו בכנף איש יהודי וכו'", הרי שלפי חשבון זה, הגויים שישרתו את הזהירים במצוות ציצית, יהיו פי 2800 ממהחרדים לדבר ה', נמצא שגם אז הגויים יהיו הרוב!

ובדיוק כשם שלא ניתן לומר שהיות והזהב או היהלומים הינם מיעוט ביחס לכמות השחת בעולם, הרי שהשחת חשובה יותר... בדיוק כך, לא ניתן למדוד הצדק עם מי, האם עם כלל ישראל או עם להבדיל אומות העולם במדד של 'רוב' ו'מיעוט', מאחר ועם ישראל הינו 'בריה' שונה ונפרדת לחלוטין משאר בני האדם, וגם אם גופם זהה לכאורה לשל הגויים, ההבדל בין ישראל לעמים הוא כהבדל שבין האור לחושך, כך שהמושג 'רוב' ו'מיעוט', אינו קיים כלל כאשר משווים בין השניים.

הוי אומר, לא תמיד המספר הוא הקובע, ישנם מדדים נוספים, ופעמים שאכן מתחשבים במספר, וכמפורש בקרא "אחרי רבים להטות", ופעמים שדווקא המספר

המרובה מעיד על פחיתות ערכו, וממילא לא הוא זה הקובע.

עד כאן בודאי מבין כל בר בי רב.

כעת נעבור למצב דומה של 'רוב' ו'מיעוט' בתוככי כלל ישראל. ונבדוק האם תמיד נקבע הדבר ע"פ אמת מידה זו, או שמא ישנם מצבים שלמרות שהרוב סובר / עושה דבר מסוים, אין למיעוט להיגרר אחריו, כי אם להיפך.

והנה בפרשיות השבוע האחרונות, מצינו שני פרשיות מצערות שאירעו בעם ישראל: פרשת המרגלים, ופרשת קרח. בשתי פרשיות אלו הרוב היה עם הצד הלא נכון. במרגלים, שלא היו אנשים פשוטים, כי אם נשיאי ישראל, "כולם אנשים (כל אנשים שבמקרא לשון חשיבות - רש"י) ראשי בני ישראל המה", וכאשר חזרו רובם, עשרה מתוך שנים עשר, הוציאו דיבת הארץ, והמיעוט, כלב ויהושע, אמרו להיפך. לכאורה, הרי הולכים אחר הרוב, והרוב אמר את דעתו, אם כן מה היתה התרועמות על בני"ש שמעו בקול הרוב, עד כדי כך שהקב"ה רצה לכלות את ישראל ח"ו, ואף שמשמע"ה המתיק את הדינים, בכל זאת איש מהאנשים של אותו הדור מבין עשרים שנה ומעלה לא זכה להיכנס לארץ ישראל עקב חטא זה, ולכאורה מדוע היתה טענה כה קשה עליהם, הרי בסך הכל הם הלכו אחרי ה'רוב'?

גם בפרשת קורח, היו עמו מאתים וחמישים ראשי סנהדרות (אנשים שהגיעו למדרגות עצומות), וכידוע הבלבול אז היה עצום, כי גם קורח לא היה אדם פשוט כלל ועיקר, שהרי הגיע לדרגה העצומה של נביאות, כמובא ברש"י (מהתנחומא): "וקרח שפקח היה מה ראה לשטות זה? עינו הטעתו, ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן אמר בשבילו אני נמלט וכ"ד משמרות עומדות לבני בניו כולם מתנבאים ברוח הקודש".

ועל מנת שיהיה לנו מעט השגה במה היה המדובר, ידוע שהגה"ק בעל "שם משה" אמר על עצמו שבשעת המחלוקת של קורח על משה, עמד מן הצד, כי לא ידע עם מי הצדק, כי רק מעטים היו עם משה רבנו. אם כך מדוע יצא הקצף על בני"ש ומתו במגיפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המתים על דבר קרח, הרי הרוב היו עם קרח?

כך גם אירע בעגל, שרוב רובו של כלל ישראל, נהו אחר הערב רב וחטאו בעגל, ורק המיעוט, הלא המה שבט לוי, לא טעו בעגל.

ואם שבט לוי עסקינו, הרי הם היו אלו שלא התפתו להצעה המפתה של פרעה, להירתם לבניה, למרות שרוב עם ישראל כן התפתו, ומה היתה התוצאה, שכולם השתעבדו למצרים, מלבד שבט לוי ה'מיעוט', שלא התפעל מכך שה'רוב' סוברים אחרת.

אם נמשיך ונבדוק בהיסטוריה הארוכה של עם ישראל, נמצא שוב ושוב מקרים, בהם רוב רובו של העם טעו, ורק המעטים, ופעמים יחידים ממש, נותרו נאמנים לה' ולתורתו.

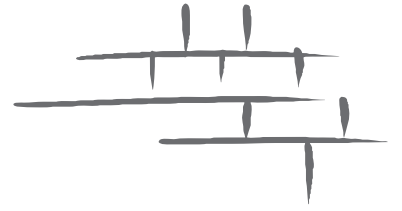
כך אירע עם אליהו בהר הכרמל, שבאותה תקופה נהו רוב רוב של עם ישראל אחרי נביאי הבעל, ומעט נביאי אמת שנותרו לה' נאלצו להתחבאות במערות, ורק אחרי שאלו קיבץ את העם להר הכרמל, ונוכחו הכל בשקר של נביאי הבעל, חזרו כולם להכריז: ה' הוא האלקים!

כך גם מובא בספר שופטים (פרק ז') שכאשר עשו ישראל הרע בעיני ה', נתנם ה' ביד מדין שבע שנים. המדינים השחיתו את יבול הארץ ולא הותירו מחיה להם ולבעיריהם. כאשר הגיעו למצוקה גדולה מאד התעוררו לעזוק אל ה', ואז ריחם ה' עליהם ומלאך ה' התגלה לגדעון ואמר לו ה' עמך גיבור החיל". גדעון התחנן לה' שיציל את העם ממדין. אמר לו ה' "לך בכחך זה והושעת את ישראל", והבטיח לו שהוא יהיה עמו להכות את מדין, אך הורה לו להרוס את מזבח הבעל של אביו ולבנות מזבח לה'. גדעון שפחד מבית אביו ואנשי העיר עשה זאת כלילה. בבוקר כשהם גילו את המזבח המנותן, דרשו מיואש שיוציא את בנו גדעון להריגה, ענה להם יואש "האתם תריבון לבעל, אם אתם תוושעון אותו?... אם אלהים הוא, ירב לו, כי נתן את מזבחו!"

גדעון שנחה עליו רוח ה', שלח שלוחים לשבטי אשר, וזבולון ונפתלי שיבואו עמו למלחמה במדין. ואכן הגיעו עם רב מישראל, אך הקב"ה אמר לגדעון "וב העם אשר אתך מתיתי את מדין בידם, פן יתפאר עלי ישראל לאמר ידי הושיעה לי", ואמר לו להכריז שמי שירא וחרד ירד מהר הגלעד, שם נאספו למלחמה. ואכן עשרים ושתים אלף חזרו, ונותרו עשרת אלפים איש בלבד!

אך ה' אמר לו שגם אלו רבים מידי, ולכן עליו להורידם אל המים לשתות ו"כל אשר ילק בלשונו מן המים כאשר ילק הכלב תציג אותו לבד, וכל אשר יכרע על ברכיו לשתות, לבד, ויהי מספר המלקקים בידם אל פיהם שלש מאות איש, וכל יתר העם (מעשרת האלפים) כרעו על ברכיהם לשתות מים, או אז אמר לו ה' "בשלש מאות

אכן זה הוא נסיון הדור, לשחות נגד הזרם, להיות מה'מיעוט' גם אם זה לא נעים ולא פופולרי, להיות שונה מ'כולם'

אנו בני הישוב הישן, שזכינו להמשיך בדרך המסורה לנו מגדולי ירושלים זיע"א מייסדי הישוב, בטוחים אנו בדרכנו הסלולה והצרופה, וממילא אל לנו להביט כלל מה אומר הרוב, אדרבה ואדרבה, עלינו ה'מיעוט' לקיים 'ויגבה לבו בדרכי ה', לא להתפעל ממה שמרנגים אחרינו וממה שלועגים לנו. כי כאשר יש לנו מסורת מוצקה ביסודות של פלדה וזכינו ל"הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבודו", אין זה מענייננו כלל וכלל כיצד פלוני מסתכל עלי, וכיצד אלמוני מנחק על דרכי. מודים אנו להשי"ת על כך שזכינו לצעוד בדרך האמת, ורחמנות על אלו שלא זכו לכך.

ומדוע מפני שלא מיחו, ואף שאמר הקב"ה למידת הדין, שגלוי לפניו שאותם רשעים לא היו שומעים להם, אך מידת הדין טענה שלצדיקים זה לא היה גלוי, ועקב כך נגזר על הצדיקים כליה, עד כדי כך שהפורענות החלה מהם.

והדברים מבהילים ומחרידים, עד כמה חלה החובה על ה'מיעוט' למחות ב'רוב', כשהם אינם עושים כחוב התורה, ולא להתחשב בכך ש"בין כה וכה הם לא ישמעו לנו".

כן, אנו בני היהדות הנאמנה, בבחינת שבט לוי של הדור, הנענה לקריאת "מי לה' אלי!", וכפי שכונת הרמב"ם (הל' שמיטה ויובל פרק יג הלכה ג'): "ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבודו לדעה את ה' והלך ישר כמו שעשהו האלקים ופרק מעל צווארו עול החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם, הרי זה נתקדש קדש קדשים ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים".

אנו בני הישוב הישן, שזכינו להמשיך בדרך המסורה לנו מגדולי ירושלים זיע"א מייסדי הישוב, בטוחים אנו בדרכנו הסלולה והצרופה, וממילא אל לנו להביט כלל מה אומר הרוב, אדרבה ואדרבה, עלינו ה'מיעוט' לקיים 'ויגבה לבו בדרכי ה', לא להתפעל ממה שמרנגים אחרינו וממה שלועגים לנו. כי כאשר יש לנו מסורת מוצקה ביסודות של פלדה וזכינו ל"הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבודו", אין זה מענייננו כלל וכלל כיצד פלוני מסתכל עלי, וכיצד אלמוני מנחק על דרכי. מודים אנו להשי"ת על כך שזכינו לצעוד בדרך האמת, ורחמנות על אלו שלא זכו לכך.

ואף שיתכן ומוטל עלינו ללמד עליהם זכות, כי כך הם חונכו וכך הם גדלו, והם בבחינת 'תינוקות שנשבו', אך מכאן ולהתפעל מדבריהם, הדרך רחוקה.

ובודאי אם יש בינינו בעלי דעה מוצקה, ויש מי שמעוניין באמת להבין את דרכינו, לא לשם קנטור, מה טוב ומה נעים להסביר לו בדרכי נועם (ולא בדרך געשון...) ולהעמידו על דרך האמת.

והנה משנה מפורשת היא (בסוף מס' סוטה): "משחרב בית המקדש, בושו חברים ובני חורין, וחפו ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה, וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון, ואין דורש ואין מבקש... וחכמת סופרים תסרה, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת".

אכן זה הוא נסיון הדור, לשחות נגד הזרם, להיות מה'מיעוט' גם אם זה לא נעים ולא פופולרי, להיות שונה מ'כולם'. ועל כך ייאמר אמרתו של הרבי מקוצק זיע"א עה"פ "יוסף דעת יוסיף מכאוב" ואעפ"כ יוסיף דעת! נכון שהוספת דעת גורמת להוספת מכאוב, אך בר דעת לא מוותר להוסיף דעת, גם במחיר של כאב להיות דחוי, מבוזה וכו'.

אך אל ייאוש, עוד מעט קט וישמע קול שופר גדול מבשר טוב משמיע שלום, או אז "עתידה בת קול להיות מפוצצת בראשי ההרים ואומרת מי שפעל עם קל יבוא ויטול שכרו". יהי רצון שנזכה לזה במהרה דיין, אמן.

וקרוביהם, המצב האיום והנורא של אותם הימים, היווה קרקע פורה לדעות חדשות שצצו כפטריות אחר הגשם, דעות מעוותות אשר לא שערם אבותינו ולא נשמעו כמוותם עד אז.

ואף שמחמת קושי הגלות וקושי השעבוד שעבר על אותם אודים מוצלים מאש, לא ניתן לדונם, וכל רעיון שנראה היה לדוויים אלו, שיצילם מכאן ולהבא מהרדיפות והתלאות שמצאתם, נתלו עליהם, כפי שאדם העומד לטבוע בים, נתלה על כל קש שימצא בקרבתו. אך מכאן ולומר שהיות והשקפותיהם הפכו לנחלת ה'רוב', עלינו לנהוג כמוותם, או לכה"פ לשתוק ולא להביע דעה כי טועים המה, הדרך רחוקה! והבעל דבר ניצל את ההזדמנות

אנשי ירושלים בני הישוב הישן, לא שינו מאומה מהשקפתם, שכאמור היתה עד אז נחלת כלל החרדים בעולם כולו, ולכן אף אם בעוה"ר נותרה ההשקפה האמיתית נחלת ה'מיעוט', אין בכך כדי לשנותה כי הוא זה! זאת התורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה אחרת מאת השי"ת.

בדיוק נמרץ, כפי שכל מי שקורא לעצמו 'חרדי' מבין, שאם הלכה פסוקה כל שהיא בהל' שבת, שלא היה שום חולק, ויגיע מאן דהוא ויערער אחר הלכה זו, ההלכה לא תשתנה במאומה, גם אם 'רוב' מניין ובנין מהחרדים, מכל סיבה שהיא, קבלו את דעתו. ע"ז נאמר "ולא תהיו אחרי רבים לרעות" וכפי שכתב רש"י (שמות כג, ב): "לא תהיה אחרי רבים לרעות - אם ראית רשעים מטין משפט, לא תאמר הואיל ורבים הם הנני נוטה אחריהם".

וממש על כגון דא כתב מרן החתם סופר זיע"א: "וכל המשנה ידו על התחתונה!", אע"פ שהיה עליו לעמוד קשות לבסס את מה שמכונה "שיטת ההתבדלות של החת"ס", שההמון עם לא ירד לסוף דעתו, מדוע צו השעה היא לחזק ענין זה באופן כה קיצוני.

ולכן, לא רק שאל לנו לשים יד לפה ולהשמיע את ההשקפה האמיתית שקבלנו מאבותינו ורבותינו, כי אם עלינו לזעוק ולמחות על המשנים מדרך זו. ולא עלינו מוטלת החובה להסביר את עצמינו, כי אנו לא שינינו מאומה. אם מוטל על צד כל שהוא להוכיח את צדקתו, הרי שעל המשנים מדרך הישן להוכיח את צדקת דרכם.

ושמא תאמר, היות וה'רוב' אינו סובר כמוותינו, והם בטוחים בצדקת דרכם, אולי עדיף שלא לומר להם דברים שלכאורה בין כה וכה לא ישמעו לנו ולא יקבלו מאתנו, ומה לנו להתקוטט על חינום!

על כגון דא, נביא את דברי הגמ' הידועים (שבת נה.), בענין חובת המחאה, וכל אחד יחליט בעצמו, האם גם כשאנו בטוחים שלא ישמעו לנו עלינו להשמיע קול מחאה, או עדיף לשים יד לפה...

בגמ' מובא (שם) שרבי חנינא דרש את הפסוק: "ה' במשפט יבא עם זקני עמו ושריו", והקשה: "אם שרים חטאו, זקנים (סנהדרין) מה חטאו? אלא אימא על זקנים שלא מיחו בשרים". ממשיכה הגמ' ומספרת שרבי זירא אמר לרבי סימון כי עליו להוכיח להני דבי ריש גלותא. והיתה תשובתו שהוא לא מוכיחם כי הם לא יקבלו ממנו. אמר לו רבי זירא אפילו שהם לא יקבלו, עליך להוכיח, והביא לכך ראיה מדברי רבי אחא ברבי חנינא, שבזמן חורבן הבית, נעשו צדיקים גמורים יחד עם רשעים גמורים,

האיש המלקקים אושיע אתכם ונתתי את מדין בידך". הא לנו שוב, שהערליכע אידן היו ה'מיעוט' (כ-3% מעשרת האפלים שכן נאותו לצאת למלחמה כדבר ה').

כך גם אירע בזמנו של משיח השקר שבתי צבי שר"י, שרוב רובו של עם ישראל כולל רוב רובם של גדולי ישראל באותה תקופה, נהו אחריו, ורק מתי מספר ממש ובראשם החכם צבי שיצא למלחמה במסי"נ נגד אותו האיש וסבל עבור כך רדיפות וחרפות נוראות, והיה ממש מצב של סכנת נפשות, עד כדי כך שאחד שהעז לערער על אמיתות משיחיותו של שבתי צבי, הרגוהו ביום כיפור שחל להיות בשבת! וזמן רב לקח עד שהנהגים אחרי משיח השקר נטשוהו.

וכן מובא בגמ' (סנהדרין כו.) "מאי קשר רשעים? שבנא הוה דריש בתליסר רבוותא, חזקיה הוה דריש בחז סר רבוותא, כי אתא סנחריב וצר עלה דירושלים, כתב שבנא פתקא, שדא בגריא, שבנא וסיעתו השלימו, חזקיה וסיעתו לא השלימו, שנאמר וכו'... הוה קא מסתפי חזקיה, אמר דילמא חס ושלום נטיה דעתיא דקודשא בריך הוא בתר רובא, כיון דרובא מימסרי אינהו נמי מימסרי. בא נביא ואמר לו, לא תאמרון קשר לכל אשר יאמר העם הוה קשר, כלומר קשר רשעים הוא וקשר רשעים אינו מן המניין".

שוב רואים אנו שאע"פ שהרוב היה עם שבנא, ועקב כך פחד חזקיהו שמא נוטה הקב"ה אחר הרוב, אמר לו הנביא שקשר רשעים אינו מן המניין, ואף שהן המועט, הקב"ה עמך!

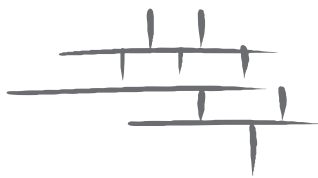
הא לנו, שבזמנים טובא במשך הדורות, בעת שירד נסיון מן השמים, ה'ערליכע אידן' היו המעטים, ורק לאחר זמן, לפעמים אף זמן ממושך, הובן שהאמת היא עם אותם מעטים, ועד אז הביטו על אותם מועטים בבזו וקלון, ופעמים אף נרדפו עד חרמה על חוצפתם שאינם אומרים קשר לכל אשר יאמר העם קשר.

|||

כפי שהקדמנו, השקפת עדתינו החרדית וההולכים בדרכו והשקפתו הטהורה של רביה"ק מסאטמאר זיע"א, היא השקפת 'מיעוט' מכלל היהודים החרדים, אי מדוע: (א) אין מוטלת החובה עלינו לנהוג ולאחוז כדעת ה'רוב'? (ב) גם אם נתרץ שלנו מסורת אחרת, עכ"פ עלינו לפחות להחריש ולא לטעון ללא הרף נגד ה'רוב', שהשקפותיהם נוגדות את דת תורה"ק, וכי עליהם לעזוב דרכם ולהצטרף לשורות ה'מיעוט'?

התשובה לשתי שאלות אלו, הם אחת.

היהדות הנאמנה הצועדת בדרכו של רביה"ק מסאטמאר ובדרכם של גדולי ירושלים אנשי הישוב הישן זיע"א, לא הגיעה עם תורה חדשה, עם השקפה שלא שמענו עליה מאז ומעולם. ההיפך הוא הנכון, בזמנים עברו השקפת ה'התבדלות' מרשעים, היתה נחלת הכלל, אשכנזים ספרדים, חסידים וליטאים ואת התבדלות זו מהגויים ותרבותם ניסו המשכילים לשבור, ולדאבון לב הצליחו לא במעט, ובפרט לאחר סיום מלחמת העולם הראשונה לאחר שכלל ישראל עבר סבל רב במלחמה זו, וביותר יושבי ארצה"ק שרעב וחולי היה מנת חלקם, ועוד יותר לאחר גמר מלחמת העולם השנייה, כאשר כלל ישראל איבד שליש מעמו, והנשארים - אודים מוצלים מאש, היו שבורים ורצוצים, כאשר רובם איבדו את משפחתם, יקיריהם

הכבשים והזאב

אך העקשנות של החרדים הוא בלתי נסבל... ימים, חדשים ואף שנים, מנסים הם בכל מיני תחבולות בכפיה ובפתווים, אבל החרדים עדיין עקשנים ובכל כמה שנים מתערער על יציבות השלטון.

עד שעלה בליבם רעיון גאוני, הן יש לנו 'איום גרעין', האיום הזה אכן אינו איום כ"כ חזק, אבל אם האיום הזה שלשיטתם גם החרדים מפחדים ממנו עד עמקי נשמתם ה"ז יכול לעזור להם במשימתם.

ואכן רעיון הגאוני המוסתר תחת איום הגרעין הצליח מעל למשוער בחיסול החרדים...

|||

גזירת הגיוס!!! גיוואלד!!! זהו! די!!! גם הגדולים למיניהם כבר הודו זהו!!! הגיע הזמן לערר על שלטון המדינה ולהפילו כליל כך שלא יוכלו להעביר את הגזירות על הדת ושלום עלי נפשי.

ואז ברגע האחרון צץ לו צורך דחוף וחיוני מאוד לצאת למלחמה, בחשאי מוחלטת ובדרך לא דרך... נתוודע לראש הכופרים כי האיום האיראני ממשמש לבא ומוכרחים לצאת למבצע אדיר לסקל את הזאב הטורף, ואט אט יתטיק את החרדים והם ילכו כצאן לשחיטה, ובדרך לא ישכחו להלל ולשבח למצילים הגדול מן הזאב הטורף...

איי... איי... איי... דא שטייט א שוחט מיט א מעסער... שטעלט זיך האפ... גייט נישט ווייטער... זייט נישט שעפאלאך...

ראש הכופרים וחבר מרעיו מתמוגגים מצחק, איי הצלחנו! ועוד איך הצלחנו... בינתיים תסגור את הישיבות למשך שבועיים מאימת המלחמה... אח"כ כשנחזור לשיגרה שוב נדון על הגיוס-האיום החרדי ואם תשתלול... אז חכו חכו...

בעצם מעכשיו הכינו להם מבוי פתוח להמשך "המבצע" ביום פקודה שיצטרך להם, בהצהרתם רשמית כי לא ידוע בברור אם הגרעין אכן הושמד, אולי יש איזה אורניום באיזה מקום מסוים... טוב בינתיים נשאר את זה בספק... ואם תשתלול - תתכוננו למבצע איראן הבא או משהו בדומה לו.

והעיקר העיקר בינתיים בשקט ובשקט להשמיד עוד ועוד את הגרעין החרדי ח"ו...

האויב מספר 1 של המדינה הציונית...

טוב.

למחרת כאשר השוחט עמד על משמרתו עם החלף בידו והכבשים התחילו לרוץ ולברוח מאימת השוחט, אז שחרר הבעה"ב את אחד מהזאבים שהתחיל לרוץ על עדר הכבשים, וכאשר ראו הכבשים את הזאבים נסו כולם אל עבר הבעה"ב בפחד אימים שיגן עליהם מהזאב האימתני הלזה.

הבעה"ב בראותו את מצוקתם, וגם את מצוקתו, סוף סוף זאב טורף לפניו, התחיל לשאוג לכבשים שינוסו אל עבר הגדרות, כאשר הוא רץ להתנפל על הזאב לחסלו בכמה יריות.

הכבשים בתמימותם אכן ברחו אל תוך הגדרות שהובילם ישר אל תוך בית המטבחים, כשהם קופצים ומהללים על הבעה"ב הרחמן שיש להם, שהכין להם גדרות שלא יוכל הזאב להכנס לתוכם, והוא בכוח מסירות למען כבשיו מוסר עצמו במסירות נפש עצומה להתנפל על הזאב ולחסלו...

מאותו יום החל הבעה"ב לעשות כך בכל עת שחיטה, שחרר זאב אחד והמלאכה נגמרת היתה מאלהה.

|||

יושבים הם טובי המוחות יום וליל ללא הרף, מה עושים עם המטרד הגדול הנקרא "חרדים", הרי הם פרים ורבים ובעוד כמה שנים עלולים הם להיות רוב של המדינה והחילונים המועטים ילכו ויתמעטו עד שיהיו כסיפור היסטורי בעלמא, ואם כך פני הדברים אבוי להם ולנפשם, הרי כל מטרת המדינה היא לחסל את האויב החרדי, לחסלו ורוחנית כמובן, ואם לא יצליחו בזה הרי האיום הזה עלול למוטט את כל מדינתם המהולל בתשבחות בפי כל... לשיטתם כמובן...

העצה היחידה להתגבר על האויב הוא להוציא את החרדים לשוק העבודה, לגייס את החרדים לצה"ל ובכך להורידם לאט לאט מיהדותם הצרופה...

כמה ימים ולילות עד שחזור לכוחותיו... הרבה קמעא ואז עלה במחשבתו רעיון מוצלח ביותר, לקנות כמה זאבים טורפים ולהכניסם לכלוב קטן, ובכל יום כזה שירצה לשחוט הכבשים, ישחרר זאב אחד בין הכבשים, וסמוך לעדר יגדור גדרים משני הצדדים עד בית המטבחים, ואז לא יהיה להם דרך לברוח מהזאב כי אם לתוך לוע בית המטבחים, כאשר השוחט יעמוד עם החלף בידו וללא שום מאמץ יפלו הן לתוך ידיו "כצאן לטבח"...

הרעיון העצום קנה לו שביתה במוחו, ואכן מיד תיאם עם גן החיות העירוני עסקת קנייה של כמה זאבים בכמה מאות שקלים, ואכן העסקה נגמרה בכי

ומד לו הבעה"ב בתוך עדר הכבשים ומחשבות טורדות אותו, למחרת אמור השוחט להגיע לשחוט את הכבשים, הרווחים ממכירת הבשר שוות הון עתק, אך המבוכה היא גדולה, איך יכניס עדר כ"כ גדול לבית המטבחים.

ער קען דאך זיינע שעפאלאך... משתוללים... ותמיד רצים הן לכל עבר...

עבודת יום השחיטה היא בשבילו יום יגע ומפרך, לרדוף ולהזיע אחר כל כבש וכבש, למשכו בכוחות עצומים אל עבר בית המטבחים...

אחר יום שחיטה שכזה על אף הרווח העצום שבדבר, צריך הוא למנוחה של

בס"ד

מכתב בהיר מזקני וחכמי ירושלם שליט"א

ולא תשמע אליז!

אנו הח"מ מסה מרגישים חובה לנפשינו, להויר את ידאי ה' בכלל ואת צאצאינו היקרים בפרט, להתרחק כמספחי קשת מקווי הנייעס למיניהם, אשר ביודעין או בלא יודעין מלאים הם על גזותיהם בציונות ובציונות למחצה, ובדעות כוזבות ונפסדות.

כמו"כ יש להתרחק משמיעת קו הנייעס המכונה "קו ההגנה"

אשר במסווה של מלחמה נגד פרוצות למיניהם, משמיע דברי מינים וכופרים מקורות הטינופת שחלילה לראי ה' לטמא אוזניו כגון אלו, וכן דברי "השקפה" שאינם בדרך ובמסורה שקבלנו מאבותינו ורבותינו מצוקי ארץ מייסדי הישוב הישן, ואף מצטט דבריהם של מנהיגי שקר שלדאבון לב הובילו את הציבור החרדי אל עברי פי פחת של התחברות לציונים ולציונות, ושאת התוצאות הנוראות מכך אנו רואים לנגד עינינו ה' ירחם.

אנא חזרו על נפשותיכם ואל תתכוו לשמוע קווים מאוסים וזרים אלו, גם אם תכעם לפעם ישמיעו דברים הנראים כמלחמה בפרצות השונות, אשר כידוע עירוב טוב ברע גרוע עשרת תונים מרע גמור, והאנזה להם משבשת לחלוטין את הדעה והדעת.

וב"ה אשר ישנם קווים של יראי ה' בהם משמיעים את דעת התורה האמיתית וההשקפה הטהורה כפי שקבלנו מאבותינו ורבותינו, ומעוררים את הציבור שלא להיגרר אחר הרוח הקלקלת ודעות הכוזבות השוטפים מכל עבר, ולעת הצורך לעמוד על משמר קדשי ישראל ללא תערובת זרה ודעות מקולקלות ח"ו.

ולשומעים - שלא לשמוע קווים פסולים אלו - ינעם ותבוא עליהם ברכת מוב, ויזכו לשמוע מהרה שופרו של משיח במשך מוב.

וע"ז באנו עה"ח תמוה תשפ"ה

משה נחום פרידמן	יעקב צבי חנון	משה גפנר
מרדכי לוי לעבאוויטש	ישראל יעקב פרידמאן	יודא מ. צ. עהרנטאל
דוד מנשה ראטשילד	אפרים נחמן אנשין	יעקב עקיבא עהרנטאל
נח יעקב היימליך	יצחק כהן ארזי	יצחק אייזיק ווייס
אברהם יצחק בארמינקא	יוחנן שמעיה	שלמה זלמן לדרמן
יוסף טומבאק	יעקב דוידוביץ	יהודה לייב דייטש
חיים פריימאן	שלום ברוך ראסעט	שמשון רפאל ערלאנגער
דוד הערצאג	שמואל לובצקי	יעקב מינצברג

יום המערכה הגורלית

להצלת בית החיים הקדמון בעיר יהוד - פרק ג'

המעצר ללא כל חתימה על תנאי שחרור.

יום ראשון פרשת חוקת

גם ביום זה נערכו לדאבון לב עבודות להרס בית החיים ועשרות אברכים יצאו לעבר המוקס לקיים את מצוות המחאה כאשר חלק מהם אף מארגנים עצרת תפילה וזעקה מחוץ למקום החילול.

בשעות הלילה, לקראת חצות, מגיעה ידיעה נוראה כי מערת קבורה בשכונת תלפיות בירושלם בסכנה מיידית.

טנדרים עם מוסרי נפש יוצאים בזה אחר זה ומרימים קול מחאה.

אברכים רבים עוצרים את העבודות בגופם. המשטרה הציונית משתוללת ועוצרת תשעה מוחים. ולאחר פעילות "ועד אסירי ציון" כולם שוחררים.

קול מחאה אדירה מול ביתו של חופר הקברים ? אטרקצי שר".

ימים רביעי - חמישי פרשת קורח

העבודות של הארכיאולוגים נמשכו בשטח כאשר יראי ד' יוצאים שוב ושוב לעבר המקום להשמיע את קול המחאה נגד הגזירה הנוראה.

יום שישי פרשת קורח

בעת שכל עם ישראל עסוקים בהכנות אחרונות לקראת שבת קודש, מגיעה ידיעה נוראה שהחלו עבודות נוראיות להרס בית החיים ביהוד.

טנדרים עם מוסרי נפש יוצאים מירושלם ובית שמש כאשר הם מגיעים למקום ובעזרת דקדושה מתפרצים אל תוך השטח המאבטחים במקום החלו להכות בהם קשות, אולם היהודים המאמינים בהשגרת הנפש לא נרתעו והמשיכו להגן בגופם הכחוש על קברי ישראל.

במהלך היום המשטרה הציונית הכניסה עשרות אברכים לניידות המשטרה אולם רק שלושה מהם זכו להגיע לתחנת המשטרה והיו מוכנים להישאר שם בשבת קודש כשהם אינם מוכנים לחתום על תנאי שחרור כל עוד נמשכות העבודות הנפשיות, כאשר עסקני "ועד אסירי ציון" הכינו כבר להביא את כל הצרכים לכבוד שבת קודש. אולם ממש שעות לפני כניסת השבת המשטרה הציונית זרקה אותם מבית

יום שלישי פרשת קורח

ביום זה שוב התארגנו מעל מאה וחמישים אברכים להגיע לפנות בוקר למקום החילול. ואכן, בשעה היעודה יצאו האוטובוסים מירושלם ובית שמש לכיוון יהוד. אולם כשהתקרב לאזור התברר כי הידיעה דלפה בדרך כלשהו לכוחות הטומאה, כאשר המוני קלגסים יחד עם מאבטחים ישמעלים חיכו במקום ומיד התנפלו על הציבור הקדוש מתוך מטרה להעלות את כולם לאוטובוסים.

אולם ראו בחוש איך שמן השמים נלחמים, כאשר בדיק באותם שעות נשמעו במקום שלוש אזעקות מלחמה, אשר הבריחו פעם אחר פעם למשך זמן רב את כל הארכיאולוגים והפעלים לכיוון מיוגניות שבאזור, וכך כמעט לא היו עבודות באותן שעות.

במהשך יצאו עשרות אברכים לעבר העיר תל אביב להשמיע

באחד המקרים לקחו השוטרים קבוצה של עשרות מוחים, ביניהם הרבנים הגאונים הגה"ח רבי שאול סירוטה שליט"א והגאון רבי חיים ערנטאל שליט"א למעין צעדה אכזרית ואחר כך הכניסו אותם לפינה כעין גטו ומשם העלו אותם בבח לאוטובוס עירוני אשר הסיע אותם אל מחוץ לעיר יהוד במקום הופיע גם הגאון רבי רפאל סאקס שליט"א מו"צ דעתני, אשר אף נשא דברי מחאה במקום ולאחריו נשמעו דבריו של המשפיע הרה"צ ר' שמשון רפאל ערלאנגר שליט"א.

לקראת ערב שוב הופיעו קבוצות של מוסרי נפש אשר התפרצו פנימה ועצרו בגופם את העבודות הנפשעות והחלו במלאכת ליקוט העצמות למשך שעות ארוכות.

יום חמישי פרשת חוקת

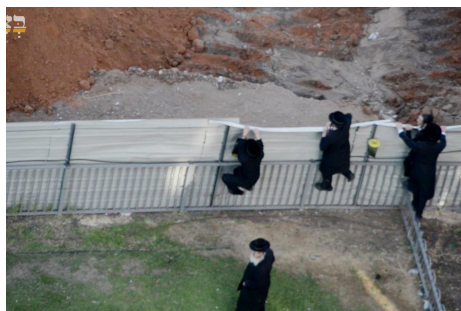
ביום זה התקיימה עצרת מחאה אדירה בהשתתפות אלפים ובראשות רבותינו מנהיגי קהילות הקודש יחד עם חברי ה'בד"צ שליט"א.

את העצרת הנחה הרה"ח ר' מרדכי יהודה דאויזוביטש שליט"א, פרקי תהילים נאמרו על ידי הגאון רבי שלמה זלמן

הצינונית אובדת עצות. וכך תוך שעה נעצרו העבודות לחלוטין כאשר הציבור נשאר לעמוד על המשימר עד השעה שלוש לפנות בוקר אחר שהטרקטור האחרון עזב את האזור.

יום שלישי פרשת חוקת

בחלקו הראשון של היום - בו הייתה אמורה להתקיים עצרת שבוטלה לא התקיימו עבודות במקום. אולם לקראת השעה ארבע אחה"צ החלו להגיע ידיעות איזב כי קבוצת פועלים פוחזים הובאה לשטח במטרה לרוקן את הקברים ולהעלים עקבות באופן נורא ומחפיר.

במהירות התארגנו יראי ה' להגיע למקום כאשר מהר מאוד הצליחו להבריח את אותם פוחזים וריקים, כאשר בין לבין החלו במלאכת ליקוט העצמות וכן לקחו את הארגונים שהיו כבר מלאים בעצמות קדושות שהצליחו אותם שלוחי השטן אטרקצ'י שר"י להחריד ממקום מנוחתם.

יום רביעי פרשת חוקת

חרדה נוראה עם קבלת הידיעות הנוראיות כי הרשעים הביאו למקום באגרים ענקיים והחלו להרוס בצורה נוראית את בית החיים.

המוני בני היהדות הנאמנה החלו יוצאים בזה אחר זה ממקומות מושבותיהם כאשר עשרות טנדרים וגם כמה אוטובוסים התארגנו חיש מהר לעבר מקום החילול לעצור בעד המשחיתים.

המון קלגסים ציונים יחד עם פרחחים חילוניים לבושים אפודים של אבטחה התנהלו באלימות קשה ביותר כאשר מוסרי הנפש שנכנסו פנימה לעצור בגופם את ההרס הנורא נתקלו בחיות טרף שהיכו מכות רצח יחד עם אלות של עץ והתזו גז לעבר המוחים, כאשר עשרות אברכים פצועים במקום, חלקם הובחלו לבתי החולים.

ב"ה לפי הידיעות שהתקבלו הרי שלעת עתה מערת הקבורה ניצלה בזכות מוסרי הנפש.

יום שני פרשת חוקת

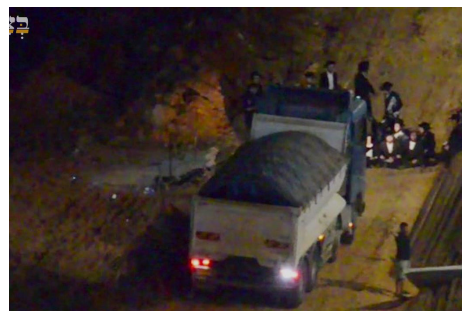
מעל מאה אברכים אשר התארגנו בשקט - חלקם היו ערים כל הלילה לאור ההתרחשויות בתלפיות - הגיעו למקום החילול בשעות שלפנות בוקר. בדממה ירדו מהסעות ונכנסו אל תוך השטח. המראות היו קשים מנשוא. קברים פתוחים. שלדים שלמים. פחד פחדים. הציבור אסף כוחות נפש והחל בקיום מצות קבורה כדת וכדין. כאשר חלק אחר מן הציבור מכין את המקום שייהיה פתוח לרווחה לעוד אברכים יקרים. עננים שחורים כיסו את שמי יהוד כאשר אחד הטרקטורים עלה בלהבות אש. גם אטרקצ'י הרשע הובחל מתוך השינה אל המקום תוך כדי שכועס ורותח על מה שקורה והוא דורש קמח.

המשטרה הצינונית הגיעה למקום והחלה בפינוי אלים של המוחים כאשר שבעה מהם נעצרו והם שוחררו במהלך היום, כאשר את האברך היקר הרה"ג ר' שלמה שמעון רוטמן שליט"א הם משאירים בכלא מתוך כוונה להעליל עליו עלילות ברשע, כאשר מעצרו הוארך בשלב זה עד ליום חמישי.

בשעות הערב התקיימה עצרת מחאה בבית כנסת מרכזי בעיר יהוד בהשתתפות עשרות רבות של תושבי המקום, כאשר לפניכם נשאו דברים המשפיע הרה"צ רבי שמשון רפאל ערלאנגר שליט"א והרב יעקב ישראל לוגאסי שליט"א

בחצות לילה מגיעה ידיעה נוראה כי שני באגרים הובאו למקום במטרה להרוס ולנתץ את בית החיים רח"ל.

הציבור קופץ מהמיטות. שוב יוצאים לשטח. טנדר ראשון עם 16 מוחים מגיע למקום. פוגשים עשרות ערבים ונערי שוליים עם כלבים אימתניים, אולם הציבור בוטר כאש ומצליח לחזור פנימה. כל יהוד על גלגלים. השכנים כועסים. המשטרה

שכבר נאזקו בידיהם אולם עוד בתוך שטח בית החיים שוחררו לחופשי.

יום שלישי פרשת בלק

משעה תשע בבוקר עת הגיעה הידיעה כי שוב פרש ידו צר החלו יוצאים הסעות מהמקומות הקבועים, בראשם ק"ק 'תורה ויראה' בראשות הרה"ג רבי משה נחום פרידמן שליט"א, וק"ק 'קהל יראי ד', אשר הגיעו ליהוד ונלחמו פנים בפנים במטרה לעצור את העבודות בשטח וב"ה רוב השעות אכן לא התקיימו עבודות במקום, כאשר בשעות הצהריים כלי המשוחית והמשטרה הציונית עזבו את השטח.

בשעות אחר הצהריים התקיימו במקום מחאות גדולות וחשובות בראשות אדמו"ר'ם ומנהיגים חשובים בהשתתפות קהל רב.

בהתרגשות רבה התקבלה היום הידיעה המשמחת על שחרורו של אסיר ציון רבי שלמה שמעון רוטמן שליט"א כאשר הרשעים לא הצליחו לממש את זממם השפל להעליל עליו עלילות ברשע, ומעמד קבלת פנים נכבד נערך בביהמ"ד 'פרושים' רמה ד' ב"ש שם התקבל על ידי רבני השכונה ורבים ממכיריו ותושבי שכונת רמה ד' בשמחה וריקודים.

יום רביעי פרשת בלק

גם היום נמשכה המערכה כאשר ק"ק סאטמאר ובראשם הגאון רבי צבי אריה זארגער שליט"א מו"ץ דעתני, יצאו בראש המערכה יחד עם חו"ר כולל קוממויות שהגיעו למקום ועוצרים את העבודות הנפשעות, כאשר בזכותם במהלך כמה שעות טובות נעצרו העבודות ובשעות הצהריים הטרקטור עזב את המקום, בהמשך ניסה לחזור שוב ושוב אולם כל פעם שפגש בקבוצה של מוסרי נפש הוא שב על עקבותיו, בתקווה כי העבודות לא יתחדשו.

לכל המשתתפים במחאות מידי פעם בפעם, מידי יום ביזמן, הם שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן, וגם לאלו המסייעים בממון שיוכלו להשתתף במחאות מגיע להם יישר כח גדול כאשר בזכותם תישמע קול המחאה נגד החיטוי שכבי.

יום שישי פרשת חוקת

ביום זה ב"ה לא התקיימו עבודות בשטח. אולם אברכים יקרים עשו את דרכם ליהוד ועסקו במלאכת ליקוט העצמות הקדושות, כאשר המשטרה הציונית נחפזה להגיע למקום בניסיון להתנכל למלאכת הקודש.

יום ראשון פרשת בלק

גם ביום זה המשיכו עשרות אברכים מירושלם ובית שמש להגיע למקום החילול והשמיעו קול זעקה ומחאה אל מול הפשע הנמשך.

ביום זה התקיים דיון נוסף במשפטו של אסיר ציון הרה"ג ר' שלמה שמעון רוטמן שליט"א ובזכות פעילות ה"וועד" כבר התנפצו ה'אישומים' הכבדים שלא היו ולא נבראו, אולם השופט התעקש להשאירו במעצר עד ליום שלישי.

יום שני פרשת בלק

ביום זה יצאו מאות מחסידי ברסלב ליום מלחמה אדירה, כאשר לאורך כל היום הגיעו עוד ועוד קבוצות של מוחים יקרים בראשות המשפיעים שליט"א למחות נגד המשך הרס בית החיים.

שדה קרב של ממש התנהל במקום כאשר ברוב שעות היום נעצרו העבודות בזכות בעלי מסירות נפש שקפצו פנימה ועצרו בגופם הן את עבודות הטרקטורים והן את פעילות המשאיות המבקשות לגנוב ממשטח את אדמת הקודש.

במהלך היום אף נעשה ניסיון לעצור חמשה מן המוחים

וויס שליט"א רב בית המדרש "שערי טוביה" ובנו יחידו של שר צבא ה' רבינו הקוה"ט הגאב"ד בעל השערי טוביה' זי"ע.

לאמירת סליחות נישג הרה"ח ר' מנחם בן ציון זינגלבוים שליט"א.

במקום השמיעו דברים הגאון הגדול רבי אברהם יצחק אולמן שליט"א חבר הבד"צ, הגאון הגדול רבי חיים אורי פריינד שליט"א חבר הבד"צ ור"י רמ"א, הגאון הגדול רבי יהושע ראזנבערגער שליט"א חבר הבד"צ ומרא דאתרא קרית הרמ"א בבית שמש. הגאון הגדול רבי יהודה פישר שליט"א חבר הבד"צ, הגאון האדיר רבי דוד מיכאל שמידל שליט"א יו"ר אתרא קדישא המוסר נפשו למעלה מיובל לשנים למען קברי ישראל. ראש הישיבה הגאון הגדול רבי יהושע דוד טורצ'ין שליט"א מנהיג קהילות הפרושים, כ"ק אדמו"ר מקהל חסידי ירושלם שליט"א, כאשר בקבלת עול מלכות שמים נתכבד כ"ק אדמו"ר ממשכנות הרועים שליט"א.

במהלך עצרת המחאה נרשמה חוצפה שטרם נראתה כמותה כאשר כמה משתתפי העצרת שמעו את המפקד אומר לשוטרים "נכשיו זה רק הקיצונים" ומיד החלו כוחות משטרה ציונים בליווי פרשים להתפרץ אל תוך קהל האלפים בעת דרשות גדולי ישראל שליט"א, והטמאים העיזו להגיע עד קרוב לכימת הכבוד שם ישבו גדולי ומאורי הדור שליט"א. הקלגסים הציונים לא הסתפקו בכך אלא החלו במסע אליס ורצחני נגד מוחים רבים אשר נפצעו באופנים שונים על ידי אותם רשעים פראי אדם.

במהלך עצרת המחאה נעצרו שני מוחים אשר בסיוע "ועד אסירי ציון" שוחררו בהמשך היום.

יש לציין במיוחד את דברי הגאון הגדול רבי אברהם יצחק אולמן שליט"א חבר הבד"צ שאמר בדבריו כי "צריך להודות

לחדש להם דבר, למען יידעו כי הקנאות האמיתית אינה סותרת את מעשי החסד. והשנית של אלו שלא סבלו בחייו את מעשי הקנאות שלו – ועתה מבקשים להטיף מוסר לאנלי ההולכים בדרכו, שלא יתעסקו בקנאות, אלא יפנו לעסוק במעשי חסד...

אך יש להתבונן כי הטעות באה מצד אלו שאינם יודעים
'קנאות' מהי.

כבר דובר וכבר הרחבנו על כך רבות בין טורי גליונינו.

'קנאות' לא רק שאינה סותרת את הנהגת ההטבה והחסד, אלא היא באה משם, מקור יניקתה של הקנאות היא מהאהבה והחייבה לבניו של מקום.

בגליון של אשתקד הבאנו את דברי הוזהר (ויחי דף רמ"ה).
**"כל רחמימותא דלא קשיר עמה קנאה, לאו רחמימותא
 רחמיא, הדא הוא דכתיב (שה"ש ח, י) כי עזה כמות אהבה,
 קשה כשאלו קנאה"** (תרגום: כל אהבה שלא קשור עמה קנאה
 איננה אהבה, וזה מה שכתוב כי עזה וכו').

כאשר יראה אדם את רעהו שמזלזל כאשר סכנה מתקרבת אליו, ויתעלם מלהעיר את ליבו, הרי הוא אכזר.

כאשר יראה מאן דהו כיצד עוקרים זקנים מחוסרי ישע ממשככם ומורטים מהם אבר אחרי אבר ומשליכים אותם, אם לא יתעורר למנוע את האסון, הרי הוא חסר לב...

אם יראה מאן דהו בני ובנות ישראל נלכדים במרתפות הכליון והאבדון, ויאמר בשוויון נפש 'שלום עלי נפשי', הרי ליבו לב טיפש ונשחץ.

III

אמנם לא על כך עיקר דברינו אמורים
אחרי שכבר הרחבנו על כך כאמור.

כעת ברצוננו להעיר את ליבנו לנקודה
מזוית נוספת.

אלו שמשליכים נפשם מנגד, יומם
ולילה, להגן על כבוד קברי קדמונינו,
הנתונים למרמס ולכליון אכזרי, אלו
שמוסרים נפשם להציל משחיתותיהם של
מורשיעי ברית להעביר את נערי בני ישראל
על דתם רח"ל, אלו היוצאים במסירות
ובתבועת אש קודש להגן על חומות
היהדות מבקיעתן. לא אחת נכנס ללב מעין
חלישות הדעת, האומרת, עד מתי תהי'
לביוה ולשמצה, לקלס ולחרפה, וכי אתה
הינך הליחי מתוך כל כלל ישראל? מדוע
עליך לישא באחריות הנעשה בעולם, וכי
שונה אתה מכל אלו השוככים במיטותיהם
בשלוה ובמנוחה?!

לא אחת, מזדמנים בקרב קבוצת אנשים שרחוקים מחינוכם הצרופה של היהדות החרדית, אף שמוניחים טלית ותפילין ומתפללים ג' תפילות בכל יום ואף חובשים כובעים ושטריימלאך, ואפילו 'אדאטאלאך', ובאותה שעה הכרוז מכריז ועסקנים מרעישים - לצאת להציל בעד המשחית. והם - דבר אין להם, לרגע לא עולה על דעתם שמואגם אליהם מתכוונים, אין זה עסקם, עסקו זה שיצו ל'קנאנים', לאלו שאין להם מה לעשות....

ואתה, עומד לך לעצמך מקפל את הטלית, והשפתיים מרחשות תפילה, הלב מפרפר, והרגשות הומויות, והראש מסתחרר מחוסר שלווה, וכי איך אפשר להחריש? הלא בשעה זו ממש נעקרים קברות קדמונינו ונכחדים ונשחטים עד דק, רח"ל, כיצד אפשר להתעלם?! כיצד אפשר לטמון את הראש כ'בת היענה'?!? נניח שאין

שעתך עומדת לך עתה לאפשרות לצאת, הלא למצער
שבש את שלווה... לפחות אל תתעלם, קרא 'קאפיטל'
תהילים, אמור את התפילה הנוראה של ר' חיים פלאג'
וצ"ל, עמוד לפחות מול המציאות המחרידה, וחפש כיצד
להיות חלק מפעולות ההצלה ככל שתשיג ידך...

והדבר מחליש, ומשפיע, ומתיז ניצוצות של ארס בתוך הלב, וכי אני הנני היחיד מבין כלל ציבור היהדות החרדית? אף גם מתוך קהילות "העדה החרדית"? וכי רק עלי נפלה חובת היום?!

אבל כאשר נתבונן, כי אותו דבר עבר על מורינו ר' עמרם זצ"ל, אף הוא עבר את כל ההשפלות והגידופין בחיי חיותו.

והנה אך עבר לעולם שכולו טוב.

וכולם מעריצים ומוקירים את זכרו.

הוי אומר שהאמת יוצאת לאור ביום מן הימים.

לא שהאמת נקבעת בידי הבלדרים השפלים ומובילי דעת הקהל הפחותים, אך בכדי לראות דוגמא למציאות כזו של התהפכות הדבר ניתן ליטול מכך חיזוק.

בפרשת השבוע (בלק כג,כ) "כעת ייאמר לישראל מה פעל ק-ל..." אומר רש"י הק' בלשונו הזהב והמתוק: "עוד עתיד להיות עת כעת הזאת אשר תגלה חיתבת לעין כל, שהן יושבין לפניו ולומדים תורה מפיו ומחיצתן לפניו ממלאכי השרת, והם ישאלו להם מה פעל ק-ל..."

הלא כה אמרנו במתיקות בשיר ה'אקדמות' לפני חודש ימים "תמהין ושיילין ליה בעסק אתותא, מנן ומאן הוא רחימך שפירא בריותא, ארום בגינה ספית מדור אריותא,

ומתנתקים מחברת "כלל ביטוח"

לאחר הוראות חוזרות ונשנות לבעלי חברת הביטוח "כלל ביטוח" אשר נפלו לדאבונו על אנשים ערלות, פרסמו מרן ורבנן גדולי עמודי ההוראה שלישי את הוראתם הברורה, כי חובה על כל יהודי מאמין להתעקש בהקדם מחברת הביטוח הזו, המממנת את ביצועה הדין הלאומי של בית העלמין העתיק בעיר יהודה, לצדוד בניית בירות מגורים בפריזיט "לינק מתחם אשכנסי יהוד מונטסון" הנבנית על ידי חברת "אאוור ישראל"

יהודים יקרים!

הפשע הנורא אשר ממשיך להתבצע יום יום בבית החיים שביהוד ממשיך לדלם בכל דגע, ועצמותיהם של אבותינו וזקנינו רואי מני הבית אשר נשחקים וגרמנים ונפלים שדורים תחת כפת הבולדורים, וזעק אלנו מן האדמה, הם מתנננים אלנו שנעשה כל מה שיש בידינו לעשות לעצור את הווזעה, אבל לא רק זה, הם מבקשים ומפצירים בנו, שלפחות אנחנו - כיהודים מאמינים - לא ניקח חלק בחפירת הקברים הווזענית הזו!

אנחנו? כן! בכך שאנחנו ממשיכים לממן את חברת "כלל ביטוח", אם בכסף ביטוח של דידה, או בכסף ביטוח לרכב, או לעסק, או בכסף הקרנות של פנסיה וגמל, וכן גם בדמי קופת החיסכון לכל ילד, כשהבנק שלנו מצטייד לזרם לתוך חברה שנוחתה דגורא לחילול הקבר, אנחנו נותנים לזרם ח"א ותובא ותמכח להמשיך את מעשה החוזה, ואנחנו נרפדים לשותפים לתועלתות המצפידה בקבר אבותינו ורבותינו!

הגיע הזמן לזעוק: לא עוד!!! כל רגע הוא יקר! כל דקה הוא קריטי ביותר!

עוצרים עכשיו, ומתקשרים לסוכן ביטוחים כדי לוודאות אם יש לנו כספים בחברת "כלל ביטוח" על מנת להעביר אותם לחברה אחרת. אלא תסמוך על הזיכרון שלך, התקשר עכשיו לסוכן הביטוחים והוא יברר בשבילכם אם יש לכם כספים בחברת הביטוח "כלל ביטוח"

מתנתקים מחברת "כלל ביטוח"
ועוצרים את השותפות שיש לנו ח"ו בחילולי הקברים!

להלן סוכני ביטוחים שמתנזרים מחברת "כלל ביטוח":

כשר'ע ביטוחים: 05041-82402

שלמה גמיןדר: 05271-25024

הצעת נוספות של סוכני ביטוחים, או שאר הצעות רעיונות והערות, יתקבלו בברכה, בהשאת הודעה במס': 08-313-6799

יִקְרָא וַיֵּאָה אֶת אֵין תַּעֲרֵב לַמְּרוּתָא, רַעוּתָךְ נַעֲבִיד לִיךְ
בְּכָל אַתְרוּתָא, בַּחֲכָמְתָּא מַתִּיבְתָּא לַהוּן קֶצֶת הַלְּהוּדְעוּתָא,
יִדְעוּתוֹן חֲכָמִין לִיה בַּאֲשַׁמּוּדְעוּתָא, רְבוּתָכוֹן מַה חֲשִׁיבָא
קֶבֶל הֵהִיא שְׁבַחְתָּא, רְבוּתָא דִּיעֲבִיד לִי כַּד מְטִיא שְׁעָתָא,
בְּמִיתִי לִי נְהוּרָא וְתַחֲפִי לְכוֹן בַּהֲתָא, יִקְרִיה כַּד אַתְּגַלִּי
בְּתוּקָפָא וּבַגְּבוּרָתָא, יִשְׁלַם גְּמִלְיָא לְסָנְאִי וּנְגוּתָא, צְדָקָתָא
לְעַם חֲבִיב וּסְגִיא זְכוּתָא...”

[הגויים] תמהים ושואלים להם בעסק התורה, מי ומה הוא אוהבך, אֵת כנס' יפת המראה, אשר עבדו אתה מושלך בגוב האריות, מכובד ונאה למרותיה אם תתערב [בתוכני עצמך] למורתנו, את רצונך נעשה בכל מקום. בחכמה משיבה להם [בנסת ישראל] קצת להודיע להם, שיש להם ידיעים אם אינם חכמים בידיעות, דאורלתם מה חשובה כנגד השבת ההוא, הכבוד אשר יש עשה לך כאשר גייע העת, כאשר גייע לי האור ותכסה אתכם בושח, כבודו אשר תיגלה בתקון ובגבורה, ישלם גמול לשונאי ולאי הגויים, והשר לעמו החביב וחזכות הגדולה]

האמת תתגלה והשכר ישולם במלואו.

III

ולסיום נביא אמירה נעימה המתאמרא משמיה דהרה"ק ר' מאיר ממרמישלאן זצוק"ל על פ' השבוע שעעל"ט וימובא בספר "אמרי יוסף" ובה לשונו: "ואגב ארשום מה ששמעתי בשם הצדיק הקדוש מוה"ר מאיר זצללה"ה ממרמישלאן שאמר בפירש"ש ז"ל "לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל" וכו', ור"ל כי דרך היצר הרע ללבא אל האדם כאשר רוצה לעשות מצוה ואומר לו למה לך לעשות המצוה הזו, וז"ש "מה המצוה הזאת", ר"ל כי קודם שהאדם עושה המצוה מפתה אותו היצר באומרו,

וכי מה תועלת במצוה זו ולמה לך לעשותה כלל, ואח"כ כאשר האדם מתגבר עליו ואינו שומע לו ועושה המצוה, אזי רוצה היצר להביאו על כל פנים לידי התנשאות, ואומר לו ומה טעם יש בה, ר"ל זכור נא איך עשית המצוה גדולה כזה, והרגשת טעם מתיקת המצוה, וכל זה כוונתו להביאו לידי גאות ח"ו שעשה מצוה זו, על זה אמר שלא ישמע אליו וצריך האדם להזהר בזה, וזהו שאמר "לפיכך כתב בה חוקה גזירה היא מלפני", ר"ל קודם שתעשה המצוה תדע שגזרה זאתה מוכרח לעשותה, ולא תשמע אל היצר לבטלה, וגם "אין לך רשות להרהר אחריה", ר"ל אחר שתעשה המצוה אין לך רשות להרהר בה כנ"ל, שלא תבוא ח"ו לידי פניה וגאות ח"ו עכ"ד ודפח"ח. ובוה אמרתי שיש לומר בפ" מה שאנו מתפללין "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו", ר"ל שנוכל להינצל ממנו בעת שבא בטענותיו קודם עשיית המצוה וזה "מלפנינו", וגם מה שבא אח"כ אחר עשיית המצוה וזה "ומאחרינו", והבן. עכ"ל.

ובדרך זה נאמר לענינינו. קודם המצוה היצר מפתח את האדם "מה תועלת במצוה זו ולמה לך לעשותה כלל", ולאחר מכן, הוא מחליש דעת האדם, לאמר, "מה לך להיות היחיד התמזוה ויוצא הדופן שמצא לעצמו את המצוה הזאת יותר מכולם", ולזאת נשיב, "והסר שטן מלפנינו" ומאחורינו'.

יתן ד' שבמרהר נגיע ליום בו נחזה ונראה עין בעין בשוב ד' ציון, ונראה כל בשר יחדיו את יעודי הנבואה וההבטחות מתקיימים במלואם למען 'תגלה כבוד ד' במרהר על עמו ונחלתו, בעגלא ובזמן קריב.

ורוח הקודש אומרת - כן ירבה

בזכות העמידה על המשמר נמנע הרס בית מקדש מעט של "קהל" חסידי ירושלם" בהר יונה

בני היהדות הנאמנה בהר יונה נדרשו לעמוד על המשמר כאשר בשל התנכלות של אנשים שצרה עיניהם בהתפתחות של ציבור יראי ד' במקום, הם נקטו בפעולות יחד עם הרשות המקומית להביא חס וחלילה להרס בית הכנסת של קהל הקודש "קהל חסידי ירושלם". עם קבלת הקריאה על הסכנה הנוראה וכי כוחות הטומאה הגיעו לשטח לבצע את ההרס הנורא, הגיע ציבור גדול וחשוב מיראי ד' להגן בגופם על בית מקדש מעט. כאשר גם ננקטו פעולות שונות על ידי עסקני היהדות החרדית. עד אשר ב"ה כוחות הרשע התקפלו ונסוגו במקום, כאשר הציבור עוקב בדריכות להיות מוכנים לכל קריאה אשר בע"ה לא תבוא.

ברוך שעקר עבודה זרה משכונותינו

בשורה אדירה: בתום מאבק סוער, החנות הסודרת "ענק הסלולר" נסגרה ועברה לבעלות חדשה וכשרה

בימים האחרונים התקבלה הבשורה המרגינה כי בתום מאבק ארוך במיוחד נכנעו בעלי משרפת הנשמות "ענק הסלולר" ברחוב מלכי ישראל ומכרו את החנות, כאשר לאחר פעילות של "ועד הפעולה לטוהר הטכנולוגיה" הביעו בעלי חנות "הפתרון" את הסכמתם לרכוש את החנות ולהפוך אותה לחנות כשרה ומהדורת לשמחת לב יראי ד'.

יצוין כי כמה ימים לפני העברת הבעלות, התקיימה בחנות מכירת חיסול של מכשירים פסולים מה שהיווה איום על חיסול רוחני ח"ו של נשמות מישראל, אי לכך התארגנו חיש מהר עשרות מתושבי ירושלם למחאה רבתי אשר שיבשה את המכירה הנוראית כאשר רשעים אפי' על פתחו של גיהנום אינן חוזרין בתשובה רח"ל.

על קדושת ירושלם

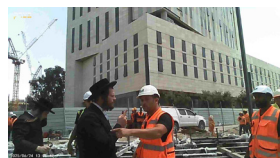
מחאה אדירה ומפתיעה של מעל מאה יראי ד' נגד עבודות להקמת הרכבת הקלה בעיה"ק ירושלם

בשבוע שעבר התקיימה הפגנת פתע בהשתתפות מעל מאה אברכים שהתארגנו לצאת ולמחות נגד המשך מזימת הרכבת הקלה בעיה"ק ירושלם

ובפרט לאור הידיעה כי הונחו כבר פסי הרכבת בקטע של רחוב שרי ישראל האמורים חלילה להיות חלק ממסלול הרכבת הקלה של בר אילן היל"ת.

במהלך המחאה בצומת הרחובות יפו-שרי ישראל, שם מתבצעים עבודות להצלבת מסלולי הרכבת, הופרעו העבודות בשטח, המוני פועלים ברחו הצידה, וקול המחאה נשמעה ברמה כאשר כוחות משטרה ציונים הגיעו לשטח תוך פינוי חלק מהמוחים.

היהדות החרדית תמשיך לעמוד על המשמר ולהילחם בכל דרך נגד המזימה השפלה של רכבת הפריצות בשכונות החרדיות בירושלם עיה"ק.

למען קדושת המחנה

תושבי רמה ד' במאבק בראשות רבני השכונה שליט"א נגד תופעת חנויות הטש'ולנט בליל שישי בשכונה

תושבי שכונת רמה ד' בעיר בית שמש מנהלים מאבק עיקש בשבועות האחרונים נגד התופעה החמורה של ה"צ'ונטידות" הנפתחות בזה אחר זה ופתוחים עד השעות המאוחרות וללא כל פיקוח והופכים למכשול חמור עבור תושבי השכונה.

במסגרת המערכה גם התפרסמו קריאות רבני השכונה שליט"א אשר יצאו בצורה נחרצת נגד הפירצה החדשה, וב"ה בימים האחרונים החלו רואים תוצאות כאשר בעלי החנויות מבינים כי עליהם לשבת עם העסקנים החשובים ולפעול בהתאם לתקנות החשובות שנתקנו בכדי לשמור על גדרי הקדושה והצניעות.

הרבו בתפילה

הציבור מתבקש להתפלל למען אסיר ציון

האברך החשוב הרב ישראל בן רונה שליט"א ממשיך לשהות בכלא הציוני בשל עלילות שונות, והעסקנים פועלים ככל יכולתם במסגרת ההליכים המשפטיים בכדי לקדם את שחרורו והציבור מתבקש להרבות בכח התפילה עד לשחרורו המלא בקרוב.

למען בחורי ישראל

מאבק מול לשכת הגיוס והשמד ברחוב רש"י בירושלם בעקבות זימונים רבים שנשלחו לבחורים חרדים

היהדות החרדית תמשיך לעמוד לימין בחורי ישראל בכל עת ובכל מצב ובפרט בימים אלה כאשר שלטון הרשע מגביר את הרדיפות והאיומים מול בני הציבור החרדי אשר אינם מתייצבים בלשכות הגיוס והשמד.

לשכת הגיוס, אולי מתוך מטרה לקבל פטור אולם הסתבכו והיה חשש כבד כי ינסו לעצור, ובשל כך הציבור נהר למקום ועמד על המשמר ורק כעבור זמן התקבלה הידיעה כי הוסר החשש והבחורים שוחררו לנפשם.

כאשר כמה בחורים נצפו נלקחים מהמקום לכיוון גבעת התחמושת להמשך תהליך רח"ל.

במקביל הגיעה תחילה ידיעה לעסקנים על כמה בחורים שעברו על הוראת גדולי ישראל שליט"א ונכנסו לתוך

ביום רביעי פרשת חוקת התקבלה ידיעה נוראה כי בחורים רבים הוזמנו להופיע בלשכת הגיוס בירושלם, אי לכך התארגנו רבים מיראי ד' ויצאו למחאה אדירה ופעילות הסברה מול לשכת הגיוס.

מחוזות נוראיות נראו במקום

שמחה מיוחדת

רבים השתתפו בשמחת הבר מצוה לבנו בכורו של אסיר ציון הר"ר יהושע דרון שליט"א שיצא לחופשה בת כמה שעות מבית הכלא בפעילות עסקני "ועד אסירי ציון"

בפעילות מסועפת יחד עם עו"ד מיוחד שנשכר לצורך כך, לקראת ההחלטה ביום ראשון השבוע, ואכן בחסדי שמים הגיעה הידיעה כי התקבל האישור לצאת מבית הכלא החל מהשעה שבע בערב ועד ל-12 בלילה, בכל זאת לא חסכו על כל מאמץ והצליחו בס"ד להקדים את החופשה מהשעה 6:15 אחה"צ.

יצוין כי במסגרת ההליכים הוצרכו עסקני הוועד לדאוג להפקדה של עשרים אלף שקלים וכן ערבויות על סך שישים אלף שקלים וכן השגת המפקחים כאשר כל זה כרוך במאמץ רב, אשריהם ואשרי חלקם.

ואכן ביום רביעי בשעה שש ורבע הגיעה הידיעה על יציאתו מבית הכלא כאשר רבים מבני היהדות הנאמנה הגיעו להשתתף בשמחה הגדולה והכפולה. שמחה של מצוה.

התרגשות רבה עם קבלת הידיעה על שחרורו לחופשה קצרה של אסיר היהדות החרדית הר"ר יהושע (בן יעל) דרון שליט"א לרגל שמחת הבר מצוה לבנו בכורו אשר התקיימה ביום רביעי פרשת בלק בשכונת קנה בושם בית שמש.

כבר לפני כשבוע וחצי הגיש עו"ד מטעם "ועד אסירי ציון" עתירה בתביעה לשחרר לחופשה את אסיר ציון לכמה שעות לכבוד שמחת הבר מצוה, וביום רביעי פרשת חוקת התקיים אכן דיון. במסגרתה הורה בית המשפט הצינוני לשב"ס להשיב בתשובה עד יום ראשון להסכים לשחרור, ולא, היא תצטרך להורות על כך, אם כי השופטת אמרה בדיון כי לדעתה מספיק שני שעות, כאשר מדובר בהוראה תמוהה כי רק הנסיצות עצמן לוקחות כשעתיים.

לאור כך החלו ב"ועד אסירי ציון"

בתוך קהל ועדה ||| מכתבים שנתקבלו במערכת

מתי יהוד - פעמיים נרצחו וב' הפעמים מסיבה דומה

אל מע"כ מערכת "חומת עדתינו".

אודה לכם אם תתנו מקום בגליונכם לשורות כואבות דלהלן.

איננו יודעים אם מתי יהוד ששואת ההכחדה מכלה בהם זה עתה למגינת ולחרדת נפשינו - אכן זכו לראות פני הבית, והאם אכן זכו להיות מאלו שאכלו חולין בטהרה, או קדשים קלים בתוך חומת ירושלים, או רק קדשי הגבול.

אבל יתכן מאוד שאלו היו מרבבות בני ישראל שחיו בתקופת הורודוס המלך ויתכן שאף היו מאלו שהורודוס הרג וטבח בדרכו לתפוס את המלוכה, שהרי הורודוס המלך הרג אלפים ורבות מיהודים, והכל כדי לסלול את מלכותו על עם ישראל כמסופר בדברי הימים של אותה תקופה (ראה רבינו בחיי ויקרא כג, מ והוא מספר יוסיפון ועוד).

בשבוע העבר נפל דבר בישראל, אשר קשה להעלותו על הכתב מרוב חומרתו **עצרת אלפים אמורה היתה להתקיים ביום שלישי, עם קיומה של העצרת היו המתים הקדמונים זוכים ליום של מנוחה נוספת, שכן ביום שבו מתאספים אלפים לעצרת מחאה, העבודות אינן מתקיימות במקום כידוע, וייתכן מאוד שאם היתה השעה חולפת, היו זוכים למנוחה נכונה מוחלטת גם לעתיד, כיון שידוע הכלל 'בת דינא בטל דינא', מה עוד שמאחר והיו ציבור אלפים מתעוררים לצאת ולהגן על הקברים, ובפרט אחרי שהיו עיניהם רואות נכוחה את המציאות שעמדה אז לנגד עיני כולם, מראה זוועה של שלדים שלמים שרועים באדמתם, העומדים בסכנת הכחדה ממשית, ובוודאי היו רבים, מאות או אלפים מתעוררים למחרת ג"כ לצאת ולהגן עליהם, ואז היתה הגזירה**

נדחית ומתבטלת, הודות למחאות הסוערות שהיו מעוררים רחמי שמים וסייעתא דשמיא.

אלא שלגדול החרפה והזוועה היו מי שחרדו על קיום העצרת, ובשל כך היא נדחתה, ומצהרי אותו יום הוכחדו ונטחנו עצמותיהם של אותם קדמונים עד דק, כי באותו יום ש'לא' התקיימה העצרת בעיניים של אלו כמפורסם, באו שלוחי אותו רשע וערכו טבח המוני על עצמותיהם הקדושות, עכ"פ כפי ראות עיניו של אותו רשע.

הוי אומר:

פעמיים נטבחו אותם קדושים.

ושני הפעמים למען סלול מלוכה - יותר נכון: 'שלטון' - כפוי על עם ישראל..

"מי יתן ראשי מים ועיני מקור דמעה ואבכה... על חללי בת עמי"

בכאב, ב.ח.ר

|||

לכבוד מערכת "חומת עדתינו".

אני בחור ישיבה ספרדי בישב"ג

המכתב הזה נכתב משום הכרת הטוב על ההשקפה הבהירה שבגליון האחרון וההצלה מהבלבול וקירוב הדעת לרשעים

תודה תודה ועוד פעם תודה

השם ישלם שכרם
ירושלים רמת שלמה